

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

III Legislatura

Any 1994

Número 123

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera.**

Sessió celebrada dia 19 d'octubre del 1994.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.- PREGUNTES:

- 1) RGE núm. 3403/94, de l'Hble. Sra. Diputada Maria Antònia Vadell i Ferrer, del Grup Parlamentari PSM I EEM, relativa a declaració d'espais naturals protegits dels illots de migjorn i ponent d'Eivissa. 4974
- 2) RGE núm. 3407/94, de l'Hble. Sr. Diputat Ramon Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM I EEM, relativa a projecte de llei del sistema definitiu de finançament de les competències atribuïdes als consells insulars. 4975
- 3) RGE núm. 3351/94, de l'Hble. Sr. Diputat Pere Sampol i Mas, del Grup Parlamentari PSM I EEM, relativa a relacions del Govern amb el Sr. Francesc Berga. 4975

- 4) RGE núm. 3404/94, de l'Hble. Sra. Diputada Maria Antònia Vadell i Ferrer, del Grup Parlamentari PSM I EEM, relativa a aprovació del pla director sectorial de pedreres de les Illes Balears. 4976
- 5) RGE núm. 3405/94, de l'Hble. Sra. Diputada Maria Antònia Vadell i Ferrer, del Grup Parlamentari PSM I EEM, relativa a projecte de llei de sòl rústic. 4977

II.- INTERPEL·LACIONS:

- 1) RGE núm. 2971/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa al Pla general de carreteres de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. (Retirada en el ple de dia 18 d'octubre del 1994) 4977

III.- PROPOSICIONS NO DE LLEI:

Proposició no de llei RGE núm. 2875/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a pagament de les expropiacions en la construcció de carreteres. (Ajornada a la sessió de dia 18 d'octubre del 1994)

- 1) RGE núm. 2889/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures complementàries en matèria d'aigua potable. 4983
- 2) RGE núm. 2890/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a destinació del Govern de la Comunitat de 50 milions de pessetes a Ruanda per pal·liar la greu situació que pateix. 4988
- 3) RGE núm. 2911/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a accés públic a les platges. 4992

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, bones tardes a tots. Comença la sessió, i el primer punt correspon a les preguntes.

I.1) Pregunta RGE núm. 3403/94, de l'Hble. Sra. Diputada Maria Antònia Vadell i Ferrer, del Grup Parlamentari PSM I EEM, relativa a declaració d'espais naturals protegits dels illots de migjorn i ponent d'Eivissa.

Començarem per la 3403, de la diputada Sra. Vadell i Ferrer, del Grup Parlamentari PSM I EEM, relativa a declaració d'espais naturals protegits dels illots de migjorn i ponent d'Eivissa. Té la paraula la Sra. Vadell.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Gràcies, Sr. President. La Llei 1/1991, d'espais naturals, diu que el Govern haurà de declarar una sèrie de zones com a protegides. Tant a Mallorca com a Menorca s'han començat ja aquestes declaracions, però en canvi veim que a Eivissa les poques que hi havia com a zones de possible declaració, ja només queden els illots de migjorn i ponent, i en canvi no veim que el Govern tengui previst, no ha fet cap feina en aquest sentit. Demanam al Sr. Conseller quan té previst el Govern que aprovarà la declaració d'espai natural protegit dels illots de migjorn i ponent d'Eivissa.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vadell. Té la paraula el conseller Sr. Reus per respondre.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President, Sra. Diputada, parlaré en nom de la Conselleria d'Agricultura, perquè aquesta actuació es fa dins l'espai de la Llei de conservació de naturalesa, flora i fauna. Són tasques que assumeix de manera més significativa Agricultura que Obres Públiques. No obstant això, com a Obres Públiques sí que aportam base informativa urbanística a efectes d'una bona delimitació. Sé que avui matí mateix feia feina un grup mixt Agricultura-Obres Públiques en aquest tema. No obstant això, no puc donar una data perquè realment no és el meu àmbit d'actuació. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Reus. Vol tornar fer ús de la paraula la Sra. Vadell? Té la paraula.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Gràcies, Sr. President. Creim que és ben necessari que s'accelerïn els treballs de camp, i que es pugui ja fer el pla d'ordenació de recursos naturals que és previ a la declaració, perquè aquests espais mereixen que hi hagi una atenció especial, sobretot ja que Eivissa és tan manca en espais naturals protegits. Per tant, demanaríem que s'anés accelerant el procés, i quan abans millor es pogués declarar aquest espai natural. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vadell. Vol tornar fer ús de la paraula el Sr. Reus? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

Sí, Sr. President. Estic molt d'acord, però sé que el conseller d'Agricultura li dona prioritat. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

I.2) Pregunta RGE núm. 3407/94, de l'Hble. Sr. Diputat Ramon Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a projecte de llei del sistema definitiu de finançament de les competències atribuïdes als consells insulars.

Passam a la segona pregunta, que és la 3407, del diputat Sr. Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a projecte de llei del sistema definitiu de finançament de les competències atribuïdes als consells insulars. Té la paraula el diputat Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. La Llei de consells insulars en el seu article 39 estableix que transcorreguts quatre anys des de l'entrada en vigor de la primera llei d'atribució de competències pròpies, i en el termini màxim d'un any, una llei del Parlament establirà el sistema de finançament definitiu d'aquestes. Per tant nosaltres demanam al Govern, sent que la data d'aquests anys ja està a punt de passar, quan considera el Govern que presentarà al Parlament el projecte de llei que estableixi aquest sistema definitiu de finançament de les competències atribuïdes als consells insulars.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Sr. Orfila, el Govern balear, efectivament, pensa donar compliment a la Llei de consells insulars, amb allò que estableixen els articles 39 i 40, per la qual cosa jo crec que ens trobam dins els terminis estipulats, terminis que com vostè sap perfectament venceran dins l'any que ve. De totes maneres també crec que és important afegir que nosaltres consideram que seria important poder incloure dins aquest projecte de llei de finançament definitiu dels consells insulars el màxim nombre de competències possibles, per la qual cosa nosaltres creïm en aquest moment que és prioritari poder acumular el màxim de transferències possibles als consells insulars, que és el que ens guia en aquest

moment, a més de preparar aquest projecte definitiu. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Orfila? Té la paraula.

EL SR. ORFILA I PONS:

Satisfacció i insatisfacció alhora, per una banda el Govern reconeix que sí, que té voluntat de complir el que disposa la Llei de consells insulars, i que ho farà dins el termini que estableix la llei, però d'altra banda esperarà que es tinguin el màxim de competències o que voldria que ja hi hagués el màxim de competències possibles, i en aquest sentit hem de recordar que du un mal ritme el Govern, quant a propostes d'atribució de competències als consells insulars, que fins ara han estat lleis esquifides, petites, la majoria referides a competències que es gestionaven ja des del Consell General Interinsular, i que en aquest sentit molt poc s'ha avançat.

Miri, Sr. Conseller d'Economia i Hisenda, a nosaltres ens preocupa molt que d'una vegada per totes es defineixi aquest sistema definitiu de finançament dels consells insulars, perquè el nostre grup voldria que la majoria de lleis que atribueixen competències als consells fossin aprovades amb el màxim consens possible d'aquesta cambra, i això no és així fins a aquests moments entre d'altres qüestions, perquè ens és molt difícil posar-nos d'acord amb el càlcul del cost efectiu i amb la distribució percentual que es fa de cadascuna de les competències que es transfereixen. I açò perquè reconeixem, i crec que amb açò hi estam d'acord tots els grups, que l'aplicació dels articles 35 al 37 de la Llei de consells insulars, és molt difícil, és molt complicada i que, per tant, la resolució definitiva a partir que s'estableixi aquest sistema definitiu de finançament contribuiria a aclarir les coses i possiblement que els acords, pel que fa al finançament de cadascuna de les competències, fossin molt més fàcils. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Vol tornar a fer ús de la paraula el conseller? No.

I.3) Pregunta RGE núm. 3351/94, de l'Hble. Sr. Diputat Pere Sampol i Mas, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a relacions del Govern amb el Sr. Francesc Berga.

Passam a la tercera pregunta que és la 3351 del diputat Sr. Pere Sampol i Mas, del Grup PSM i EEM, relativa a relacions del Govern amb el Sr. Francesc Berga. Té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Quan interrogàrem el president del Govern sobre aquest tema, no vàrem obtenir resposta, per tant insistim si se'ns pot contestar, si el Govern de les Illes Balears ha tengut mai cap relació laboral o econòmica amb el Sr. Berga, ens referim a si ha percebut algun tipus de remuneració per assessoria, per participacions en el Llibre Verd d'Agricultura, com a personal eventual de gabinet, conegut com assessors, etc. Moltes de gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Sr. Sampol, no, tenc aquí un certificat que li puc lliurar, de totes maneres el certificat és del tesorer general de la Comunitat Autònoma i diu que una vegada consultats els registres informàtics als quals té accés aquesta conselleria, no hi figura com a perceptor el Sr. Francesc Berga Picón, DNI 41.404.605; no s'ha efectuat cap pagament al seu favor per a aquesta tresoreria al llarg de l'exercici 89 i següents, que és quan hi ha introduït el Sicode a la Comunitat Autònoma, per tant la mecanització d'aquest concepte. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Sampol? Té la paraula.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. He entès que la certificació és de l'any 89 i següents, és a dir, no sabem si amb anterioritat a l'any 89 hi havia algun tipus de percepció, en tot cas es va fer aquesta pregunta al moment oportú i no vàrem obtenir resposta; jo crec que hi va haver, en uns anys, els anys 87 i 88, unes relacions del Sr. Berga a través d'una societat anònima, a través de Brokerval i Inverbroker; és important conèixer si anteriorment a l'any 89 existia algun tipus de relació o no. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Matas? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Sí, gràcies, Sr. President. Jo insistesc que no hi ha cap relació des que tenim la informàtica mecanitzada. De totes maneres, li dic que les relacions no eren els anys 87 i 88, les relacions de les inversions financeres eren el 88 i el 89. Des del 89 està informatitzat el sistema de mecanització de pa-

gaments de la Tresoreria i no consta a cap registre. Per intentar anar abans de l'any 89, que són més de cinc anys i, per tant, són els registres que ja no obren en conservació, es pot fer, no hi ha cap problema, el que passa és que això representaria passar un per un tots els expedients de pagament de tota la Comunitat Autònoma d'aquells anys endarrera.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

1.4) Pregunta RGE núm. 3404/94, de l'Hble. Sra. Diputada Maria Antònia Vadell i Ferrer, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a aprovació del pla director sectorial de pedreres de les Illes Balears.

Passam a la quarta pregunta, que és la 3404, de la Sra. Vadell i Ferrer, Grup PSM i EEM, relativa a aprovació inicial del Pla director sectorial de pedreres de Balears. Té la paraula la Sra. Vadell.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Gràcies, Sr. President. Sabem que els temes de planificació sempre són complicats, són difícils, són mals de dur endavant, però consideram que des que els criteris per a la realització, per a la redacció del Pla de pedreres que varen ser aprovats el 89, creim que el 94 ja hi podria haver qualque resultat. Demanam al Sr. Conseller quan aprovarà el Pla director sectorial de pedreres. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vadell. Té la paraula el conseller Sr. Reus.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President. Sra. Diputada, dia 14 de novembre està convocada la Comissió de Política Territorial per aprovar el Pla de pedreres. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Reus. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sra. Diputada? Té la paraula.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Sí, Sr. President. Moltes gràcies per la informació, esperàvem que fos prest, ja que l'any passat a la compareixença dels pressuposts vostè va anunciar que era imminent, per tant trobàvem que en un any era hora de dur-ho ja al Parlament. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vadell. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Reus? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President. Jo el que vaig dir és que estava tot redactat des de fa quasi un any, però el tema difícilíssim, que encara ho és, és tancar l'aportació monetària que fa el sector a la recuperació de pedreres. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

1.5) Pregunta RGE núm. 3405/94, de l'Hble. Sra. Diputada Maria Antònia Vadell i Ferrer, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a projecte de llei de sòl rústic.

La cinquena pregunta és la 3405, de la diputada Sra. Vadell i Ferrer, del Grup PSM i EEM, relativa a projecte de llei de sòl rústic. Té la paraula la diputada Sra. Vadell.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, supòs que també tindrà una data per donar-me, perquè ja la va anunciar a la compareixença del pressupost, de totes maneres m'agradaria que ho repetís, perquè nosaltres en tenuem constància oficial, de la data en què sortirà el projecte de llei de sòl rústic. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vadell. Té la paraula el conseller Sr. Reus.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

La llei de sòl rústic que ha canviat el nom, ha passat a ser llei de recursos naturals, es presentarà a l'opinió pública conjuntament amb un avanç de directrius o síntesi de directrius el mes d'abril de l'any 95.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sra. Vadell? No.

II.1) Interpel·lació RGE núm. 2971/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa al Pla general de carreteres de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. (Retirada en el ple de dia 18 d'octubre del 1994).

Proposició no de llei RGE núm. 2875/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a pagament de les expropiacions en la construcció de carreteres.

Passam al següent punt de l'ordre del dia, que és el relatiu a les proposicions no de llei. Tractarem, en primer lloc, la que va quedar ajornada d'ahir, que és la 2875, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a pagament de les expropiacions en la construcció de carreteres. Té la paraula pel grup proposant la diputada Sra. Barceló.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Sr. President, Sres. Diputades, Srs. Diputats. Presentam avui aquí una proposta prou assenyada enfront d'uns fets molt greus. I els fets són constatats i clars, confirmats pel propi conseller d'Obres Públiques a la seva darrera compareixença, a la comissió de la setmana passada. Es confirmaren les dades. La Comunitat Autònoma, el Govern té un deute, entre d'altres deutes, un amb els propietaris de terrenys afectats per expropiació en la construcció de carreteres de més de 5.000 milions de pessetes. La veritat és que ens va sorprendre el fet que vostès, senyors del Govern, defensors a capa i espasa de la propietat privada, com és possible que siguin capaços, quan els toca pagar, de fer tal abús de poder i provoquin tanta indefensió als ciutadans. Ja han ocupat, ja han acabat les obres, ja les han construïdes i encara deuen més de 5.000 milions de pessetes a particulars per als terrenys.

Per tant, davant aquests fets, senyors del Govern, els socialistes volem deixar clar avui i aquí la denúncia que feim de l'abús de la interpretació de la Llei d'expropiacions forçoses que fan. Fan abús de la Llei d'expropiacions forçoses, fan abús dels ciutadans creant perjudicis als privats i indefensió i perjudiquen la despesa pública; a més que per la seva mala gestió en aquesta despesa pública, en surten greument perjudicades les possibles inversions que tantes vegades sentim plorar que no tenen doblers per fer.

Però anem per part, abús de la llei. Deim que fan abús de la llei, perquè la Llei d'expropiació forçosa és prou clara, el que mana la llei és fixar el preu just, pagar i després ocupar, fer efectiva després de pagar l'expropiació. Aquí és tot el contrari, aquí, en aquesta comunitat autònoma, és tot excepcional, no només tenim els terrenys ocupats, sinó que tenim les obres fetes i encara no hem pagat, acumulant-se, a més, els interessos de demora. Aquí, en aquesta comunitat autònoma ens acollim a l'excepció que preveu la llei, el procediment d'urgència. Un procediment d'urgència que implica poder ocupar excepcionalment, abans de pagar i, per tant, és purament i així ho assenyala la llei, una excepció. Aquest procediment d'urgència, a més de ser excepcional, té dues implicacions clares, per una banda és un procediment més car, perquè està previst indemnització per la pròpia urgència de l'ocupació, però, a més a més, de ser un procediment que pot ser més car, també la llei assenyala que l'administració, en aquest procediment, donarà la màxima preferència a la trami-

tació de l'expedient i en el pagament. Evidentment, el que mai no podia somniar cap legislador, el que no podia preveure mai la llei, és que a una comunitat autònoma, tots els procediments d'expropiació fossin excepcionals, que tots fossin urgents. Per tant, per a tots és preferent la seva tramitació i què implica?, senzillament que no es paga a ningú, que la urgència que la llei mana a l'administració, no es compleix. I els exemples són claríssims, sols en citaré un: acta d'ocupació, data de 4 de juliol del 1989, dia 7 de setembre del 1993, després de 4 anys, encara no s'havia iniciat el tràmit de liquidació del preu just. Açò són exemples clars de quin és el compliment que fa aquest govern de la Llei d'expropiació forçosa.

Abús de poder. Abusar de la interpretació de la llei, però açò en tot cas fins i tot no seria novetat en aquesta cambra, si no tingués una especial importància quan aquest abús té conseqüències perjudicials per als ciutadans, conseqüències perjudicials quan feim referència als interessos econòmics, perquè s'està més estona a cobrar que la que toca, i perquè els interessos pagats mai no són els interessos del mercat. Però, a més a més es provoca indefensió que obliga, per cobrar, moltes vegades, que els ciutadans hagin d'anar a reclamar al tribunal que el Govern els pagui el que els ha pres. Però a més a més d'aquestes conseqüències tan perjudicials per als ciutadans, també, evidentment, no podem deixar d'assenyalar les conseqüències perjudicials per a les finances públiques. Hem de pagar interessos de demora pel cost de les expropiacions, cosa que implica fins i tot duplicar costos de les expropiacions. Respecte de 32 projectes pendents de pagament a 31 de desembre del 1993, el que ens costaria, el que ens hagués costat justament a tots pagar 2.900 milions de pessetes, n'hauré de pagar 4.500. Pagarem 1.600 milions de pessetes només en interessos perquè el Govern abusa de la llei, perquè el Govern no compleix el que la llei marca. I la llei és claríssima: primer, pagar i després, ocupar. Els casos d'excepció i els casos d'urgència, en absolut -repetesc- es poden considerar com a normals a totes les expropiacions que fa aquesta comunitat. 1.600 milions de pessetes pagats en interessos, tirats per la finestra perquè al Govern no li dona la gana de complir la llei.

Coincidiran els membres del Govern que açò és impossible que continuï així. El Govern no pot fer abús de la seva posició perjudicant els interessos dels ciutadans econòmicament i creant tal indefensió que obliga als ciutadans a anar als tribunals per cobrar aquestes indemnitzacions. Han de pagar, han de pagar i han de fer el propòsit de no fer mai més açò d'ocupar i no pagar quan toca. Estan exposats, si no aproven aquests dos punts d'una proposició no de llei tan assenyada, perquè de fet l'únic que reclamam és que el Govern pagui el que deu a aquests ciutadans sense que hagin de recórrer més als tribunals i donar garanties que a partir d'ara es pagarà en els terminis que la llei preveu, creim que si no són capaços d'avui aprovar aquestes dues propostes que el Grup Socialista presenta, evidentment pel carrer estan exposats que aviat els diguin "okupas". Paguin.

Gràcies.

(El Sr. Vice-president segon substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Pel Grup Parlamentari MIXT, té la paraula el diputat Sr. Pascual.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. Aquesta interpel·lació al Govern de la Comunitat Autònoma sobre el pla general de carreteres ...

EL SR. PRESIDENT:

No, Sr. Pascual, trob que hi ha una confusió.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sí, sí, perdoni. No, no deman la paraula, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Pel Grup Parlamentari PSM i EEM, té la paraula la Sra. Vadell.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Gràcies, Sr. President. Efectivament, Sra. Barceló, aquesta proposició no de llei que avui presenten és molt assenyada i consideram que molt justa, ara que també consideram dubtós que s'aprovi. Només posaré, per exemple, el que hi ha pressupostat al 93 en concepte d'expropiacions, que són 800 milions de pessetes, si se'n deuen 5.000 milions i només se'n pressuposten 800, ja em dirà vostè com poden fer front a totes les expropiacions que hi ha pendents des del 87 ençà.

Una documentació remesa pel mateix parlament ens ha donat llum i ens ha fet veure que de l'any 87 hi ha 775 milions a pagar, del 89, 831 milions, del 90, 355, del 91, 466, del 92, 111, i del 93, 420, del 94, no tenim dades encara, però és prou esgarrifador perquè realment es presenti aquesta proposició no de llei o qualsevol altra i realment s'aprovi. Ja li dic que ho veig difícil, perquè les previsions pressupostàries no contemplen aquesta quantitat de doblers per poder fer front a tot el que deuen.

Nosaltres trobam just que una persona a qui se li pren el seu bocinet de terra per construir-hi una obra pública, sigui una carretera o qualsevol altra cosa, pugui cobrar com més prest millor perquè, a més de veure's perjudicat, de tot d'una les persones no veuen l'interès públic que pot tenir, només veuen la seva propietat que es veu minvada per una expropiació, i llavors, encara, haver d'esperar 4, 5 o 6 anys per poder reclamar el que

és seu a un preu moltes vegades més baix que el del mercat, realment consideram que és una injustícia molt grossa.

Nosaltres donarem suport a aquesta proposició no de llei, amb un cert escepticisme, però vaja, tenen el nostre suport i esperam que es pugui solucionar com més aviat millor. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Pel Grup Parlamentari PP-UM, té la paraula el Sr. González i Ortea.

EL SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

Gracias, Sr. Presidente. Sras. y Sres. Diputados. No, esto no es una proposición no de ley *molt assenyada*, Sra. Barceló y Sra. Vadell, lamento contradecirlas, pero no lo es, de hecho es de imposible cumplimiento, y yo diría, no ya de imposible, sino de ilegal cumplimiento, de absolutamente ilegal cumplimiento, como voy a tratar de explicar aquí.

El procedimiento de expropiación forzosa por el sistema urgente, y hago el primer inciso, sistema que todas las administraciones de carreteras españolas desde el año 54 que se edita esta ley, y con anterioridad, ya que ya se recogían esos principios en la del año 39, todas las administraciones estatales, aunque las de las comunidades autónomas lógicamente lo son, de carreteras emplean sistemáticamente este procedimiento de urgencia, todas. Y si no es así, que se me diga cuál es la que no lo emplea. Y ¿por qué lo emplean? Porque prácticamente el procedimiento de urgencia nace para este tipo de obras, para obras lineales, como las de carreteras, las de ferrocarriles, como este tipo, presas, aunque en esas no sé exactamente si emplean este procedimiento o emplean otro, porque las grandes superficies hacen que haya procedimientos especiales contenidos en la ley para ello, pero desde luego en carreteras y en ferrocarriles se emplean sistemáticamente, siempre, porque no hay más remedio que emplear eso, porque la propia ley recoge que el procedimiento de urgencia, en su apartado segundo, lo recoge como un procedimiento que incluye las determinaciones contenidas en el proyecto y sus modificaciones, y así lo recoge por cierto, también, nuestra Ley de carreteras en su artículo 18, aprobado por unanimidad de esta cámara, por unanimidad, hace sólo 4 años, y así en su artículo 18, nuestra ley de carreteras dice, en el apartado segundo: "La declaración de utilidad pública y la necesidad de ocupación se ha de referir también a los bienes y a los derechos derivados del replanteo del proyecto y de las modificaciones de obras que puedan aprobarse posteriormente". No hay manera de expropiar una cosa que cuando se inicia la obra no se sabe cuál va a ser su alcance, no se sabe la superficie expropiada; por esa razón se arbitra en la ley del 54 que, como digo, toma estas determinaciones ya de la del 39 que reformaba una de finales del siglo pasado, y la toma precisamente retoma esto y en el propio preámbulo de la ley lo explica, para este tipo de obras. De manera que en las obras de carreteras, ¿qué hay?, pues se supone que hay y prácticamente yo diría que en el cien por cien de

los casos hay modificaciones sobre lo previsto en el proyecto, el procedimiento exige una declaración de urgencia por parte del Consejo de Ministros si es el Estado, y del Consell de Govern, si es nuestra comunidad autónoma, una declaración de urgencia, previamente exige un requisito especial para este tipo de expropiaciones que es el de información pública y que se cumple rigurosamente, y a continuación de esa declaración, como digo, de urgencia, se empieza a desarrollar el expediente de expropiación, un expediente, por cierto, largo, laborioso, enormemente delicado, enormemente delicado, no hay cosa más reñida con la prisa que un expediente de expropiación, porque se mueven muchísimos intereses públicos y privados y, por consiguiente, es un expediente en el cual se ha de intervenir con extrema cautela y delicadeza, y con extremada prudencia. ¿Qué se hace entonces? Lo que prevé la ley. Efectivamente, una vez hecha la declaración de urgencia, levantadas las actas previas a la ocupación, que es otro procedimiento más u otra salvedad más que la ley hace para que el administrado tenga oportunidad de ver con exactitud o con la máxima exactitud posible lo que se le puede afectar y para que le expliquen la utilidad del proyecto y la razón por la que se le expropia o se le debe de expropiar, una vez hecho eso, se promueve un expediente de indemnización, ese expediente de indemnización permite recoger, de acuerdo con la ley, una parte muy sustancial de la expropiación, y se recoge, por cierto, se recoge desde que el Ministerio de Obras Públicas cedió las carreteras a la Comunidad Autónoma, se ha sido extraordinariamente exquisito en ese tema, no era tan exquisito el ministerio, debo confesarlo, con ninguna de las tres administraciones al menos que conocí yo, ni la administración durante la dictadura, ni la administración durante la UCD, ni la administración socialista, porque por las tres pasé profesionalmente y me tocó hacer expropiaciones de carreteras; ninguna de las tres fue tan cuidadosa en esta materia como la Comunidad Autónoma. Y lo digo porque en el expediente anterior a la ocupación física del terreno a que las máquinas entren a trabajar, para entendernos, se incluía una cosa que se llama el depósito previo, que obliga la ley, que es una capitalización en base al interés legal del líquido imponible, que normalmente es muy bajo, y no digamos el agrario, no digamos el rústico, y eso significa muy poco dinero, pero a eso se añade o se pueden añadir, de acuerdo con la ley, insisto en que la Comunidad ha tenido una especial delicadeza con eso, todas aquellas cosas que se consideren que es imprescindible indemnizar antes de entrar físicamente a ocupar. Son, desde luego, todo tipo de edificaciones, no sólo las de vivienda de primera y segunda residencia, sino también edificaciones como garajes o cobertizos para guardar herramientas o tractores, etc., si se trata de una cuestión campestre, incluso cobertizos para resguardar vehículos, el coche, etc., se pagan también las paredes, la paredes de cerca, de manera que el propietario pueda rápidamente proceder a rehacerlas, se paga cualquier tipo de instalación, de regadío, de pozos, de piscinas, de cual-

quier otro tipo de cosas, se paga inicialmente, como digo, antes de ocupar, englobándolo en esta puerta abierta que permite la Ley de expropiación. Ya digo que no todas las administraciones son tan cuidadosas en eso como la de la Comunidad Autónoma.

Pero después viene un proceso, que es el proceso del justiprecio, el proceso en el cual hay que sentarse a definir el precio del terreno, porque todo lo demás ya está pagado por adelantado, el terreno. Y ¿por qué no se puede pagar el terreno antes de ocuparlo físicamente? Pues por esto que he dicho, por eso que dice la ley, por eso que todos ustedes, toda esta cámara, hace 4 años aprobó por unanimidad, por eso que antes he leído, porque los proyectos de carreteras, los proyectos en general lineales, insisto que lo mismo pasa clarísimamente en los de ferrocarriles, son proyectos que siempre sufren modificaciones, siempre, y son proyectos objeto también en muchas ocasiones de obras complementarias. Y podría poner ejemplos de todos los que ahora mismo están en marcha, unas veces las obras se hacen a petición de unos vecinos, porque se descubren unos terrenos que son mejores o peores de lo que se pensaba, porque algún ayuntamiento prefiere o quiere que se haga determinado paso inferior por un camino, porque se piensa o no se pensó en el proyecto a meter determinada obra complementaria porque se pensó que eso se haría con otro, pero dado el retraso que se sufre, por ejemplo, en la tristísima financiación de carreteras de esta comunidad autónoma, porque Madrid no nos manda un duro, resulta que por cualquiera de todos estos muchos motivos, resulta que después en la obra, se producen modificaciones. esas modificaciones afectan lógicamente al terreno expropiado y, por consiguiente hay que esperar que la obra esté concluida o prácticamente, definitivamente concluida, pero desde luego en cualquier caso absolutamente definida, para garantizar al propietario que va a cobrar lo que realmente se le ha expropiado.

Pero no acaba ahí la cosa, y por eso digo que lo que presenta usted, Sra. Barceló, su grupo, y usted en su nombre, es absolutamente ilegal, porque claro, además de eso, en todas estas expropiaciones que nos cita usted, vamos nos cita una concretamente en que se hace el acta previa, y luego no sé qué, se retrasa no sé cuánto, tengo que decirle que la propia ley de expropiación contiene toda una serie de cuestiones que lo que pretenden es defender al administrado frente a la administración, porque claro, el acta de justiprecio es un acta en que en principio se supone que se presenta el representante de la administración, se presenta el administrado y discuten sobre cuál debe ser el precio que debe de cobrar por los terrenos. Si ahí se acabara el procedimiento, es evidente que se prestaría a que la administración abusara notablemente de los administrados y tratando de quitarles o de restarles valor a sus terrenos les ofreciera un valor muy bajo y se tuvieran que conformar; la Ley de expropiación propone entonces varias alternativas, la primera y más elemental es el jurado provincial de expropiación, se hace, si no hay mutuo acuerdo al sentarse conjuntamente, pues entonces el administrado hace su acta de valoración, acompañada de los peritajes que estime convenientes, la administración o su

representante hace el suyo, y eso se manda a un jurado independiente pero que todavía está en vía administrativa, el jurado provincial de expropiación que unos meses después, porque tiene muchos expedientes y porque además -insisto una vez más- éste es un tema de extraordinaria delicadeza y que exige que no se tome con ninguna ligereza, al cabo de unos meses decide sobre la cuestión, y decide que lo que hay que pagar es lo que dice la administración, lo que pide el administrado o una cantidad intermedia, o inferior o superior a la que uno u otro dice. Pero ni siquiera ahí, lógicamente, se agotan las posibilidades de defensa que tiene el administrado. A continuación de eso, si el administrado no está de acuerdo, u ojo si la administración tampoco, porque a la administración en este caso de carreteras, le parece que el jurado de expropiación ofrece o paga o valora por encima de lo que debe hacer, cualquiera de los dos, administración o administrado, tienen abierta la vía judicial, vía judicial que empieza en los tribunales, en la audiencia y acaba, puede acabar en el tribunal contencioso administrativo, primero, como digo, de la audiencia, y después en el Supremo.

Todo esto ha supuesto a veces 10 y 12 años de procedimiento, pero es que impedir que esto se produzca es lesionar legítimos intereses del administrado, y ojo, de la administración que también puede recurrir, de manera que pedir aquí, salir aquí con una cosa que dice que se insta al Gobierno de la Comunidad a tomar las medidas presupuestarias necesarias para garantizar el pago de las expropiaciones en un plazo de seis meses, es realmente, realmente es hacer reír a cualquiera que haya hecho una expropiación en su vida. Esto es hacer reír, esto es, de verdad, impresentable, siento decirlo, puede parecer duro, pero es así.

Concluyo enseguida, Sr. Presidente. Por consiguiente, la proposición no de ley no tiene en esto ninguna posibilidad de prosperar, pero es que digo más, digo de prosperar porque no se trata de lo que votemos aquí, es que por encima de lo que votemos aquí, para que esta proposición no de ley pueda prosperar, hay que modificar la Ley de expropiación forzosa, ustedes, los socialistas han tenido 12 años para hacerlo, y desde luego, hasta ahora no lo han hecho. Se habla de alguna modificación posible, pero hasta ahora no se han atrevido a meterle mano porque es un tema extraordinariamente complicado, no un tema para salir aquí a la ligera sin saber de lo que se está hablando y decir estas cosas pensando que se van a ganar unos cuantos votos de algún afectado por la expropiación de una carretera. Nada más, muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Sra. Barceló, té la paraula.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Sr. President, Sres. Diputades, Srs. Diputats. Jo els explicaré per què no es pot complir aquesta proposició no de llei, i després parlarem de la legalitat o no legalitat d'aquesta mateixa. En primer lloc, no és possible que el Govern compleixi perquè, com ha assenyalat, per una part, la portaveu del Grup del PSM i EEM, a Mallorca hi ha tan just 800 milions prevists per pagar un deute d'expropiacions de 5.000 milions de pessetes, però és més, és que fins i tot per pagar els interessos de demora, que en devem 1.600 milions de pessetes, els pressuposts que aprovarem per a l'any 1995, preveuen 1.000 pessetes; evidentment, amb 1.000 pessetes no pagarem 1.600 milions de pessetes que devem, d'interessos, d'obres ja acabades.

I hem d'assenyalar la legalitat o la no legalitat. Jo crec que en absolut la conselleria i la Direcció de Carreteres és la més recomanable per sortir a defensar la no acció del Govern que provoca indefensió al ciutadà, i així ho assenyalava una sentència, senyors, sentència en contra de la Conselleria d'Obres Públiques, Direcció General de Carreteres, sentència del Tribunal Superior de Justícia, de la sala del contenciós administratiu que condemna l'administració de la Comunitat Autònoma, per no actuació; i l'absència de resolució expressa un estat d'indefensió dels ciutadans. Ho diuen els tribunals, no ho deim nosaltres. I d'aquí l'exemple que havia assenyalat, dia 4 de juliol del 89 fan l'acta d'ocupació i l'any 93, el setembre, no havien iniciat el tràmit del preu just, no estava iniciat, i açò ho diuen els tribunals. Per tant, senyors, la carretera ja estava acabada, tot estava liquidat i els ciutadans esperen encara i han d'anar als tribunals a gastar-se els seus doblers per cobrar l'expropiació de 4 mesos. Açò fa afrontar, i no només ho deim nosaltres -repetesc- sinó que ho diuen els tribunals, que supòs que en deuen saber més que la gent que es dedica precisament a fer les expropiacions.

Una altra cosa, la llei és claríssima, vostès han optat pel procediment d'urgència, evidentment ha de ser el normal, a una conselleria que fa projectes de carreteres sense que existeixin els projectes, imaginin-se les modificacions que hi ha, la de Sóller, per exemple, no?, clar no ho poden fer mai abans, ha de ser per urgència, ja veurem el que ocupam i ja veurem el que pagarem. Però bé, passat açò, la llei és clara, amb procediments d'urgència, dins el procediment d'urgència, la situació demora -i ho diu concretament la llei, article 71 del Reglament d'expropiació forçosa- assenyalava que en els procediments d'urgència, que utilitzen vostès d'una manera, evidentment no excepcional, la situació demora, és a dir, pagar interessos, la conselleria, el Govern pagar interessos per no pagar a hora, per tant, ja hauria d'haver pagat, "se entenderá iniciada después de transcurrir seis meses contados desde la fecha en que sea firme el acuerdo de necesidad de ocupación", sis mesos després que es firmi l'acord de necessitat d'ocupació, i aquí devem tot el que són carreteres ja acabades. I ens diuen que açò és impossible i és il·legal? La llei és clara, sis mesos, com a màxim, si no ja han de pagar interessos, senyal que no compleixen quan toca, i 1.600 milions d'interessos, Déu n'hi do!, és que vostès farien creure

aquí qualsevol cosa, i no senyors, en absolut. La Llei d'expropiació forçosa estableix clarament a partir de quan l'administració ja ha d'haver actuat i, per tant, s'han de pagar interessos de demora, sis mesos després de la decisió d'ocupar.

Nosaltres els deim que paguin sis mesos després d'iniciar les obres, vull dir que fins i tot els donam més temps que el que els dona la llei. I encara plantegen aquí el fet que açò és il·legal? Vostès, és que se'n riuen de tothom, se'n riuen de la gent, i dels quatre ciutadans que per les quantitats que els deuen, els surt més cara la salsa que el peix d'haver d'anar als tribunals a reclamar-los que l'administració per favor actuï, que pagui, que tramiti. Repetesc, amb 1.000 pessetes d'interessos de demora que hi ha pressupostades, no anirem massa enfora, però sí volíem denunciar aquest abús de poder d'un govern, condemnat aquest abús de poder damunt la indefensió dels ciutadans per sentències fermes dels tribunals.

I amb açò, senyors, està dit tot. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Altres grups que vulguin intervenir? Grup Parlamentari PSM i EEM, té la paraula la Sra. Vadell.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Gràcies, Sr. President. Molt breument, només per remarcar el que deia la Sra. Barceló, que deure 1.600 milions de pessetes amb interessos de mora, és un vertader escàndol. Si l'administració actués conforme a la llei, no s'haurien de torbar 5 i 6 anys per cobrar els terrenys que els han expropiat, i molta de gent se'n va als tribunals perquè desconfia de l'administració. La gent desconfia de l'administració, per això va als tribunals, i és per això que possiblement les persones tinguin tanta por que qualsevol obra passi per casa seva, i és per això que no volen que qualsevol obra pública els pugui fraccionar el seu petit terreny. Moltes de les quantitats que es deuen són molt petites, perquè realment el territori està molt fraccionat i de vegades el que s'expropien són puntes, puntes de quarterades i realment la persona a qui lleven aquell bocí de casa seva se n'afluixa, d'anar a l'administració a cobrar i d'anar a reclamar, i creim que és un vertader escàndol deure tots aquests doblers. Si és il·legal o no és il·legal, està molt per veure, el que creim és que la conselleria no compleix ni fa el procediment que toca, sobretot per la llei. Gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vadell. Sr. González i Ortea, té la paraula.

EL SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

Gracias, Sr. Presidente. Es ilegal, no me han demostrado que no, es ilegal, ¿qué es lo que suprimen ustedes, por qué es ilegal? A mí me parece que he sido tremendamente claro, pero lo digo. Es ilegal porque suprimen ustedes con esa proposición no de ley la institución del jurado provincial de expropiación, donde los administrados pueden acudir en caso de no fiarse de la administración, y créame, Sra. Vadell, eso se lo habrán dicho a usted, que algunos desconfían. Yo he hecho muchas expropiaciones, y créame, todo lo contrario, hay infinidad de gente que confía, de hecho le voy a decir, mire, tenemos estimada más o menos la media, estimada la media, y casi siempre en el acto de mutuo acuerdo firma un 90% de la gente, según las obras, es cierto que hay sitios, que yo no sé si es porque se monta una especie de clima de que nos pagan poco, o no sé qué, o porque no acertamos con los precios que ofrecemos, y efectivamente eso puede bajar al 70, 75%, no he conocido otros casos. De manera que lo normal es que entre el 80 o el 90%, mejor dicho, lo normal es que el 90 o por encima del 90% de la gente firme el mutuo acuerdo, sin necesidad de ir ni al jurado provincial de expropiación ni mucho menos a abrir la vía judicial. Y además, les diré más, mire, Sra. Vadell, mire, me interesa por lo que usted ..., usted lo enfocaba por el pobre hombre a quien se maltrata, mire usted, sabe quiénes van no ya al jurado de expropiación, quiénes van al contencioso y quiénes llegan al Supremo, y por qué se debe todavía dinero de tramos de la vía de cintura de Palma, que son los más caros, por cierto que en esa relación que ustedes manejan de dinero ...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. González i Ortea, el debat és en relació a la intervenció de la Sra. Barceló, no a la de la Sra. Vadell que ha fet ús de torn de contrarèplica, com vostè.

EL SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

Tiene usted razón, no me importa que haga uso de él, pero comprendo que efectivamente era la Sra. Barceló, pero la Sra. Barceló, la verdad, es que aportó muy poco aquí, vino a decir lo mismo pero no dijo nada nuevo, pero, de todas maneras, me dirigiré a ella.

Mire, la mayor parte de estas cifras que usted también sacó aquí, que habla de más de 5.000 millones de pesetas, no son de obras hechas y acabadas, no es verdad, no es cierto, lo niego, absolutamente. Ahí están metidas obras que están en marcha y obras que todavía están por empezar, pero que el expediente de expropiación ya empezó, por ejemplo todas las variantes de Alcúdia, las dos variantes de Alcúdia y el acceso al Murterar, eso está metido, está metida la obra Esporlas-Estellencs-Banyalbufar, está metida Sóller-Deià, está metida la autopista de Inca, el tramo de autopista de Inca que se está haciendo, ... naturalmente que sí, no me van a discutir los datos, que los tengo ahí, por amor de Dios, no me digan ustedes lo que ...

(Aldarull a la sala).

Oigan, que me estoy ganando la vida todos los días con eso, ¡por Dios, por Dios!

Vamos a ver, primera cuestión, por consiguiente, eso no es así, pero además les diré más, quienes hacen más usos, ese 8, 10, 15% que acuden al jurado provincial de expropiación, y sobre todo el 3, o 4 o 5% que va más lejos y va a contencioso y sigue hasta el Supremo, a los que se les coge muchísimo terreno, a los que tienen unas fincas enormes, los que se juegan muchos millones. El señor que se juega 100.000 o 200.000 pesetas, incluso su actitud es decir "hombre, ahora me voy a meter en líos, de ir a tribunales y de llegar al Supremo y de todo esto ..., no me vale la pena", y por consiguiente, con ese llegamos al mutuo acuerdo rápidamente, y ustedes ya dan por supuesto que es porque se les maltrata, niego eso también, niego que se les maltrate. Y por cada uno que ustedes me traigan maltratado, yo les puedo traer a diez satisfechos con el precio de la expropiación.

(Aldarull a la sala).

Bien, bien, conforme. De acuerdo, es su palabra contra la mía, qué quieren que les diga. Pero vuelvo a insistir, es mi trabajo de cada día, ya me dirán. Eso es rigurosamente cierto, lo que estoy diciendo. Por consiguiente, eso es así, pero, en cualquier caso, y volviendo al tema fundamental del asunto, que es su proposición no de ley, vuelvo a insistir, y eso no me lo ha demostrado usted, que eso es ilegal, porque les impediría, si el Gobierno pretendiera hacer eso, impediría el acceso de cualquier persona a aquellas instancias administrativas o judiciales que considerara conveniente, para defender los derechos que eventualmente consideraba que tenía y que le correspondían.

Y otra cosa más, también aquí es muy fácil venir a hacer demagogia y hablar de los administrados y de los pobres administrados y de lo mal que los tratamos, basta que les diga ese tema de que realmente los que van muy lejos son los que se juegan muchísimo dinero y entonces les interesa para que ustedes piensen, "¡ah!, claro, a los otros los tratan de mala manera", ustedes piensan eso. Yo no sé si se han dado cuenta de lo extraordinariamente delicado que es el tema de las expropiaciones, créame que es extraordinariamente delicado, porque ahí es un caso manifiesto, claro, tajante, determinante de defensa de los intereses públicos, y sí señor, sí señor, los funcionarios que se encargan de hacer expropiaciones tienen que ser funcionarios exquisitos en el tratamiento del tema, exquisitos, y desde luego créame que yo jamás he urgido a nadie en esta materia, prefiero que lo hagan bien, ponderadamente bien porque están, ya lo dije antes, tratando con intereses muy delicados, los públicos y los privados. Nada más. Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. González i Ortea.

(Aldarull a la sala).

Acabat el debat, passarem a la votació de la proposició no de llei. Prec silenci als diputats, per favor. Es pot fer la votació dels dos punts conjuntament? Es farà votació conjunta, idò.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

23 vots a favor, 29 en contra, 5 abstencions. En conseqüència, queda rebutjada la proposició no de llei.

III.1) Proposició no de llei RGE núm. 2889/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures complementàries en matèria d'aigua potable.

I passam a la Proposició no de llei 2889, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures complementàries en matèria d'aigua potable. Té la paraula, pel grup proposant el diputat Sr. Antich.

EL SR. ANTICH I OLIVER:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. Per començar vull dir que després de veure córrer l'aigua pels torrents i qualche vegada, fins i tot, sortint de mare, i després de veure esclatar els albellons, cosa que feia molt de temps que no vèiem rajar, un no està massa inspirat per parlar d'escassetat d'aigua. No és manco ver, de totes formes, que tampoc, encara, no ens ha fuit la imatge del darrer estiu, amb tot el que ha comportat de mancances d'aigua i, per tant, pens que a pesar de tot, qualsevol moment és bo per parlar d'aigües a la nostra comunitat autònoma. Hi havia qui deia que la mesura és el bé suprem, i la veritat és que crec que no anava gens mal encaminat, aconseguir l'equilibri a les coses és símptoma de bons resultats, una bona proporció entre els recursos naturals, com per exemple l'aigua, i els desenvolupaments urbanístics, és sense cap dubte un fi desitjable i, per tant, són bons tots els esforços que farem per aconseguir-ho.

Però en el tema d'aigua, com a molts d'altres temes, cal fer front dia a dia, per una banda, i per l'altra, cal treballar per planificar el futur. Per dur a terme aquesta planificació, seran eines bàsiques el Pla hidrològic, lleis sobre aigua, etc., per afrontar el dia a dia, i sobretot davant situacions que les sabem límits cal moltes vegades cercar remeis excepcionals i transitoris. Que a la nostra illa hi hagi ciutadans que rebin aigua per la xarxa pública amb unes condicions sanitàries deficientes o que a certs moments que es puguin garantir uns

serveis d'aigua continuat a tothom, són situacions que sense cap dubte mereixen una dedicació prioritària de les institucions. Per tant, no és estrany que qui ha de donar resposta immediata als ciutadans, cerqui remeis ràpids, excepcionals per poder oferir aquest bé indispensable amb les millors condicions possibles sobretot si tenim en compte que això, a més, està relacionat, molt relacionat amb la salut de les persones.

A la nostra comunitat autònoma és evident que amb el tema de l'aigua hem arribat a situacions realment preocupants i d'aquí que siguin necessaris remeis excepcionals com el transport d'aigua per vaixell. Si bé, des del nostre punt de vista, una mesura tan excepcional i transitòria com aquesta, hauria de complementar-se amb altres mesures dirigides a incrementar els esforços d'aprofitament d'aigua que tenim disponibles. Ningú no pot posar en qüestió que no és el que toca treure aigua d'una cisterna amb un paner ni du camionades d'aigua a una cisterna que sabem que perd o usar aigua per regar els rosers quan no en tenim per beure. Per tant, és lògic pensar que ningú no va a cercar barcades d'aigua de la península sense, al mateix temps, incrementar els esforços per combatre de forma ràpida i amb accions excepcionals, aquelles situacions que sabem positivament que fan malbé una part important de l'aigua disponible.

El nostre grup creu que per afrontar les dues primeres propostes d'aquesta proposició no de llei no són necessaris grans planificacions, cauen de la post per elles mateixes i, per tant, haurien de formar part d'aquelles accions ràpides i necessàries per afrontar amb credibilitat el dia a dia amb el tema de l'aigua. És evident que quan es parla de restriccions d'aigua, quan es parla de deficient qualitat, quan es parla de problemes de salinització de pous, quan és una realitat que en aquesta illa hem arribat a una situació límit que ens ha dut a anar a cercar aigua amb vaixells, quan hem arribat a una situació on tota una sèrie de ciutadans veuran incrementats els preus de l'aigua, no sembla gens de rebut que una part de l'aigua disponible, que part de l'aigua bona que tenim, es destini a usos no prioritàris, no preferents i, per tant, que sigui possible que un territori, allà on no sobra ni una gota d'aigua, hi hagi camps de golf que reguin amb aigua bona, en lloc de regar amb aigües provinents de la depuració d'aigües residuals.

Reconduir aquest tema és simplement una qüestió de voluntat, les lleis hi són i el seu esperit no és un altre, tant la Llei de camps de golf com la Llei d'aigües parlen clarament dels usos preferents i, a més, per una altra part, és realment incongruent i mal de creure que sigui possible que qualcú pugui realitzar informes dient que actualment sobra aigua potable, sobra aigua bona per poder regar un camp de golf.

Per altra banda, tampoc no és de rebut que una de les xarxes més importants de l'illa de Mallorca, com és la que uneix els embassaments del Gorg Blau i Cúber

amb els depòsits de Palma, tenguí pèrdues anuals molt importants. I no parlem només de metres cúbics, parlem d'hectòmetres cúbics, i parlem a més d'una de les millors aigües, per no dir la millor, de les que arriben a Palma per al seu subministrament, és una de les manco salinitzades. Aquest és un altre tema que també cau de la post. Quina credibilitat tenim davant els ciutadans quan els demanam col·laboració en l'estalvi d'aigua? Quan demanam als ciutadans que es dutxin en lloc d'omplir les banyeres si continuem tenint xarxes tan importants, xarxes que manegen tan de cabdals, amb unes pèrdues molt importants? Quina credibilitat tenim davant d'altres comunitats autònomes on anam a cercar aigua si no feim tots els possibles per eliminar aquests punts negres que fan malbé tanta i tanta d'aigua de la que tenim disponible en aquesta illa? Quants de pous podrien descansar, quants d'aqüífers no faria falta sobreexplotar si posàs-sim fi a aquesta situació? Si realment tenim un problema d'aigua, hi ha accions que no poden esperar a planificacions que, per desgràcia, massa vegades hem vist que sofrien importants retards.

El mes de febrer d'enguany es va crear una comissió permanent paritària entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Comunitat Autònoma per tractar de tots aquells temes urgents i especials en matèria d'aigües, i, si no anam equivocats, els temes a tractar es mouen a proposta de la nostra comunitat autònoma, del nostre Govern. Nosaltres, aquí, en posam dos damunt la taula que creim que de forma urgent haurien de complementar l'acció especial, extraordinària i transitòria de dur aigua de la península amb vaixells; les raons ja les hem explicat, es tracta purament i simplement de reforçar la credibilitat d'unes mesures excepcionals, sembla que necessàries, amb unes de complementàries que permetin una utilització racional, un aprofitament eficaç, no aturar aqüífers, d'un bé tan escàs i tan indispensable per a tots.

Quant al tercer punt de la proposició, sembla que arribam tard, els diaris ja han dit quina és l'empresa triada per fer els transports d'aigua de la península a Mallorca. La intenció de la proposta era que un contracte tan valuós gaudís de màxima concurrència i transparència, bé, simplement una cosa que ni tan sols faria falta demanar. De totes formes, s'ha fet un concurs, s'han sol·licitat propostes, hem pogut llegir als diaris que en seran sol·licitades devers unes quaranta, s'han presentat, i ja sabem quin és el nom de l'empresa; però sembla que aquesta empresa, qui l'ha de contractar és el consorci de nova creació. Per ventura seria convenient que qualcú explicàs a aquest parlament quin és el procediment que se segueix en aquest tema per tal d'aclarir-lo molt més.

Per acabar, vull recalcar que aquesta proposició no de llei no és ni un atac frontal als camps de golf ni, com se suposa, vol ser un pla hidrològic, ni tan sols que posi fi als problemes d'aigua d'aquesta comunitat; però el que sí pensam és que són mesures necessàries i urgents per complementar actuacions excepcionals, com les dels vaixells d'aigua, són mesures importants i han de donar una credibilitat més important a tota la gent, a tothom en relació, precisament,

amb aquestes mesures excepcionals dels vaixells d'aigua. Moltes de gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Antich. Passam al torn d'intervencions d'altres grups. Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Sr. Pascual i Amorós.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. En aquest parlament es parla molt d'aigua, i crec que és necessari que se'n parli, perquè és un dels problemes més importants que tenim, i precisament, jo no he parlat en una moció que he presentat i que es veurà la setmana que ve, no he parlat, com dic, del tema de les fuites de la canonada que ve dels embassaments del Gorg Blau i Cúber fins a Palma, perquè ja hi havia aquesta proposició no de llei feta. Per tant, jo he de dir que el punt número 2 tindrà el nostre suport perquè si hem de dur aigua amb vaixells que ens ha de costar 300 pessetes el metre cúbic, segons he llegit als diaris, i n'hem de dur 10 milions, o sigui que ens costarà 3.000 milions de pessetes, jo crec que és molt més barat arreglar les fuites que puguem tenir a la canonada que ve des del Gorg Blau fins a ciutat, i comprar manco aigua de fora, que em sembla que la inversió s'amortitzarà ràpidament. No importa fer més comentaris.

Parlem ara del punt 1, dels camps de golf. Aquest punt de la proposició no de llei diu que el Govern de la Comunitat adoptarà totes les mesures necessàries per tal que cap camp de golf a les Illes Balears es regui amb aigua potable. Bé, aquí ja és més complicada la cosa, hi ha una intenció bona de fons, però pens que no està ben expressat això. En primer lloc, si es vol que es dugui a efecte aquest punt de la proposició no de llei, el que s'ha de fer és dur un canvi, una modificació de la Llei de camps de golf, perquè el que no podem fer amb una proposició no de llei és modificar una llei. Una proposició no de llei només té efectes al Govern, però, clar, es pot interpretar que el Parlament diu al Govern que dugui un projecte de llei que modifiqui els camps de golf. Jo crec que ho haguessin pogut fer directament, és molt fàcil. Basta dir que se suprimeixi el segon paràgraf de l'article 4, i s'ha acabat la història, que diu que en els pobles interiors, en els pobles que no tinguin zona costera, s'hi podran utilitzar aigües autoritzades per a ús agrícola, sempre que es justifiqui que no és necessari per a l'agricultura i per al consum humà. Això s'hauria de dir.

Però tampoc no en tots els casos té perquè no haver-se de regar amb aigua potable, i posaré un exemple que es dona. Ara vostès s'imaginin un camp al costat d'un torrent, un torrent que se'n va a la mar, i es fa un assut, això que han fet ara a Ternelles, a Pollença, i es reté una aigua dins aquell torrent, una aigua que es perdria

a la mar. Per què no s'ha de poder fer servir aquesta aigua per regar els camps de golf, si no tenim cap solució millor, si no tenim aigua depurada? Per què? Per tant, no en tots els casos està justificat. I, com dic, la intenció és bona, però li falta rigor, li falta profunditat, a aquest punt número 1 de la proposició no de llei.

Després hi ha uns camps de golf, evidentment, que són d'abans de la Llei de camps de golf, que reguen amb aigua bona, que sí que és desitjable que es canviï, per exemple a Son Vida, si és necessari i convenient, i adoptar les mesures, supòs que seria dur aigua depurada fins a Son Vida, que es regui amb aigua depurada, i llevar l'aigua potable per regar el camp de golf de Son Vida, per posar un exemple, n'hi ha més, per exemple (...) a Capdepera.

Jo he dit que no es poden tancar totes les portes, i he posat un exemple d'una aigua que se'n va a la mar, i si en lloc d'anar-se'n a la mar s'aprofita, per què hem de tancar la porta que s'aprofita aquesta aigua? Per tant, és massa general així com està plantejat.

I al punt número 3, que el Govern assegurarà la màxima transparència i la major concurrència per a l'adjudicació del transport marítim d'aigües de Tarragona a Palma; jo crec que el greu és que hagin de dur aigua en vaixells, perquè gastar 3.000 milions de pessetes en això em pareix un poc fort, això per una banda, i per l'altra banda, festes passades coques menjades, o sigui que si està fet... Jo no sé si han fet un concurs, esperaré en principi el que digui el representant del Grup Popular, i després decidirem, el que passa és que crec que no té massa utilitat aquest punt número 3 avui; amb la qual cosa no vol dir que estiguem en contra del fons, que es faci un concurs i amb tota la transparència possible.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Pel Grup PSM i EEM la Sra. Vadell té la paraula.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Sí, Sr. President. Aquesta proposició no de llei realment la trobam en certa manera interessant, però poc concreta. En el punt número 1 nosaltres havíem interpretat, tal vegada de manera errònia, que les mesures que s'havien d'adoptar perquè els camps de golf es regassin amb aigua no potable, seria en els de nova creació. La Llei de camps de golf contempla aquestes mesures, però veim que s'incompleteixen de manera reiterada, i posarem l'exemple del camp de Vall d'Or, que es va fer després de l'aprovació de la Llei de camps de golf, i en canvi es rega amb aigua potable. Després també veim com es donen interessos socials a urbanitzacions amb camps de golf inclosos, per exemple a Campos, que sols no hi ha ni depuradora. Nosaltres en aquest aspecte estaríem totalment d'acord, però hauria de precisar també a veure quines mesures plantejaria per a aquests camps de golf que ja tenen concessions donades per regar amb aigua potable, com per exemple és el de Son Vida. Nosaltres trobaríem

molt interessant que es poguessen arbitrar unes mesures perquè l'aigua potable es pogués utilitzar per al consum humà i l'aigua depurada hagués de servir per als camps de golf.

En el segon punt, nosaltres també hi estam d'acord. Ja a una passada proposició no de llei presentada pel nostre grup parlàvem de les mesures d'estalvi d'aigua, i una d'elles era arreglar les xarxes, no només les urbanes sinó la xarxa principal, que és la que perd més quantitat d'aigua per les seves fissures. El que nosaltres també demanàriem és que... Sí, estam totalment d'acord amb aquest segon punt.

I en el tercer, nosaltres continuam trobant totalment absurd el tema que s'hagi de dur aigua en vaixells. Aquestes inversions -i per això anava concatenat amb el segon punt- que s'han de fer per transportar aquestes aigües es podrien realment invertir en la millora de la xarxa, i no seria tan interessant haver de gastar 3.000 milions de pessetes en dur aigua de Tarragona. Nosaltres consideram que aquestes mesures de captació d'aigües, i quan ja no hi ha altra aigua que captar dins els aquífers, se n'hagi de dur de l'exterior, ho consideram totalment absurd. Amb unes mesures d'estalvi concretes i eficients creim que es podrien solucionar en gran manera la manca d'aigua que patim actualment.

El tres punts tendran el nostre suport, Sr. Antich. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vadell. Pel Grup PP-UM el Sr. Verger té la paraula.

EL SR. VERGER I POCOVÍ:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. És una proposició no de llei un poc curiosa, i com bé ha dit el representant del PSOE, a uns dies que realment l'aigua ens surt per les orelles, no sap un a què ve, i llavors surt allò que per ventura els vaixells no fan falta, i totes aquestes coses, quan és tot el contrari. No podem guiar-nos perquè ara, per sort o per desgràcia, tenguem els torrents plens d'aigua i tenguem els aquífers que es carreguen, i els pous que ens puguen de nivell i els (...) que ens baixen. No, jo crec que hem de pensar que a Mallorca més tard o més prest ens tornarem a trobar amb una situació pareguda, i per consegüent crec que és totalment necessari i imprescindible tenir aquestes infraestructures preparades, perquè qualche dia pot fer falta (...) el cas dels vaixells. Aquí mateix, amb motiu d'una proposta del Sr. Pascual, vaig contar que el 83 havíem de llogar vaixells, havíem de fer el mateix, va ploure, no ho vàrem fer, i aposta ens hem trobat aquests anys en la situació que ens trobam. Per consegüent, Govern, continuï vostès amb els vaixells, que és necessari tenir la cosa preparada, perquè més tard o més prest ens torna-

rem trobar en la mateixa situació. Duguin l'aigua de sa Costera, duguin quantes coses facin falta que tenen en marxa, perquè realment el problema és necessari resoldre'l d'una vegada per totes.

Perquè, miri, la primera proposta, que el Govern de la Comunitat Autònoma adoptarà totes les mesures precises per tal que els camps de golf de les Illes Balears es reguin amb aigua potable, com s'ha dit aquí, avui per avui no és possible donar-li suport, i el camp de golf de Calvià, no regava amb aigua depurada, i en canvi havien de pagar els greens, havien de dur aigua potable, perquè sí no, es morien tots. Per què? Perquè l'aigua que entra dins les depuradores té massa clorurs, té massa sal, i com que té massa sal, surt amb més sal; i l'aigua de moltes depuradores no serveix per a regar camps de golf. No serveix per regar camps de golf, per consegüent és necessari i imprescindible resoldre el problema d'aigua potable. I quan haguem resolt el problema d'aigua potable, després totes les depuradores ens permetran emprar la seva aigua per regar camps de golf. I a part que hi ha una llei de camps de golf, hi ha unes concessions fetes, que avui per avui dic que el primer punt jo crec que tots els grups li hem dit que no se li pot donar suport, perquè crec que no és el que toca ni és recomanable. A part, s'ha posat un exemple aquí un poc exagerat, però possible, d'una aigua que passa per un torrent i se'n va a la mar, i per què no l'hem d'emprar? o per què pensar que un dia la nostra producció agrícola de certes zones no s'emprarà l'aigua per regar, i fer carxofes o patates, i ho podem emprar en una altra cosa. Perquè aquí també hem de dir la veritat, a Mallorca el problema d'aigua està concentrat a tres municipis, Andratx, Calvià i Palma; però hi ha municipis que tenen aigua de sobra, perquè pareix -i això és un problema seriós a efectes després de certes decisions que es prenen- que qualsevol cosa que es faci, no hi ha aigua enlloc; no és ver. Hi ha ajuntaments que tenen aigua suficient per fer un camp de golf, o per fer certs interessos socials, que per cert no és així com es fan, no es donen interessos socials en funció (...) no s'ha donat una concessió, no és així, vostè ho sap.

Per consegüent dic que el problema d'aigua s'ha de resoldre en aquests tres municipis, perquè si no, pareix que ho tenim tot fet un desastre. Torn repetir que hi ha municipis que avui en dia, afortunadament, tenen resolt el seu problema d'aigua, i per consegüent jo crec que avui per avui a aquesta proposta, al primer punt que vostès diuen, no se li pot donar suport.

El segon punt, "el Govern de la Comunitat donarà prioritat a la renovació de la conducció que uneix l'embassament del Gorg Blau Cúber amb el depòsit de Palma", això no és una competència de la Comunitat Autònoma, però de totes maneres sí que li donarem suport nosaltres, perquè efectivament aquesta conducció perd de l'ordre d'1,5 hectòmetres cúbics l'any; i això són molts de metres cúbics. Per tant, sent una competència i una petició d'Emaya, que jo sé que ho ha fet a la Comunitat Autònoma, l'Administració central, jo crec que totes les administracions aportaran, encara que no sigui una competència seva, allò que faci possible aquesta

eliminació d'aquestes importants pèrdues en aquesta xarxa, i que a més, com que enllaça amb s'Estremera, i s'Estremera és un punt que hauríem d'emprar -en la meua opinió- com a depòsit regulador, no emprar s'Estremera a l'hivern, que l'aquífer es carregàs al cent per cent, i que l'aigua bona arribarà a Palma per aquesta canonada, jo crec que és lògica aquesta proposta que vostès fan, i que es mereix el suport de totes les institucions, en aquest cas també de la Comunitat Autònoma, com de l'Administració central.

I per una altra part, "el Govern de la Comunitat Autònoma assegurarà la màxima transparència i la major concurrència", miri, mai m'agrada dur massa papers, però avui el (...) una sèrie, i aquí hi ha tota la tramitació com es va fer, en aquest cas de l'adjudicació de transport marítim. Aquí hi havia el Sr. Pere Sampol d'Emaya, Gerard Coppex de Calvià 2000, Jaume March de Calvià 2000, Josep Antoni Fayas d'Ibaga, i Josep Maria Novoa d'Ibaga, i tots estan d'acord com es va fer l'adjudicació. Lògicament nosaltres no podem dir que no, que el Govern no doni la màxima transparència, la màxima concurrència a l'adjudicació. Per ventura és que quan varen fer aquesta proposició no de llei encara no estava adjudicat, i per consegüent pot ser això; però de totes maneres jo crec que la informació que jo tenc està a disposició de tots els consellers, jo l'he llegida i hi puc assegurar que aquests senyors, de Calvià 2000, d'Ibaga, d'Emaya, estan totalment d'acord com es va fer l'adjudicació, i crec que no hi ha cap inconvenient per donar-los a vostès, per mostrar-los, perquè puguin consultar aquesta informació, i tots varen estar d'acord com es va fer. Nosaltres també li votarem que sí, i jo crec que el que toca és que fins i tot retiràs aquest punt, i si no el retira, miri, li votarem que sí, perquè no podem dir que no vulguem donar transparència, concurrència a l'adjudicació. Em pareix que varen ser devers 40 empreses les que varen tenir accés a poder presentar ofertes a aquesta proposta.

Per tant, jo crec que el tema d'aquestes mesures complementàries, la veritat és que no..., la degueren fer un dissabte, aquesta proposició no de llei, perquè és un poc curta, no es varen sucra massa el cap. Crec que realment hi ha moltes més mesures que s'han de fer. La segona crec que és molt positiva, la primera a llarg termini crec que pot ser un objectiu interessant, que els camps de golf just es reguin amb aigua depurada, però amb la idea clara que hem d'aconseguir una aigua potable bona, perquè després l'aigua depurada sí que ens servirà per regar. Avui en dia crec que hi ha molts de metres cúbics d'aigua depurada que hauria de passar per una altra depuradora, i per consegüent aquesta aigua no es pot emprar, però no és perquè la depuradora no vagi bé, és perquè el que li entra no es pot depurar, té massa sal, el procés no és possible. Per tant anem a resoldre, i crec que amb aquestes estam tots, ja fins i tot l'Administració central, afortunadament, amb l'Administració autonòmica, està en camí de dur a terme tota

una sèrie d'obres, importants obres, per resoldre aquest tema d'una vegada per totes als tres municipis que els fan falta. I vull animar al Govern que no s'aturi amb el tema dels vaixells, perquè si s'atura, encara que costi 300 pessetes el metre cúbic, jo crec que als ciutadans no els preocupa, el que els preocupa és tenir una aigua dolenta, això sí que és preocupant.

Per tant, que es facin les infraestructures, perquè si no, una altra vegada, d'aquí tres, quatre o deu anys, tornarem estar en les mateixes circumstàncies, o una comissió de la sequera que no es va reunir més, o un tema que s'aturaria, s'hauria de tornar a posar en marxa. Jo crec que realment fa falta tenir la garantia, i la garantia a una illa com Mallorca, que té temporades com ara, que tenim aigua que ens sobra, però que tornaran venir temporades que ens faltarà, bona cosa és que tinguem les obres en marxa i realitzades. Per ventura el vaixell s'haurà d'aturar, però que s'aturi, no passa res, perquè a més supòs que l'oferta o el preu de l'aigua va en funció dels metres cúbics que es transporten, si en transporta molts deu ser més barat, si en transporta pocs deu ser més cara, etcètera. I jo crec, senyors representants del Partit Socialista, que li torn dir, varen ser vostès poc exigents en les mesures complementàries en matèria d'aigua potable; ja dic, per ventura va ser un diumenge en lloc d'un dissabte, perquè realment les propostes són relativament poc ambicioses. No donarem suport a la primera, sí al segon punt, perquè crec que és bo, crec que és positiu i crec que és necessari; i al tercer també, perquè no li volem dir que no volem donar transparència, però creim que avui per avui, amb la informació que jo tenc, amb la informació que la Conselleria està disposada a subministrar, a mostrar a tots els grups, amb la conformitat dels membres que varen assistir a l'adjudicació, jo crec que no fa falta. De totes maneres, sí no es retira nosaltres li donarem suport. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Verger. En torn de rèplica el Sr. Antich té la paraula.

EL SR. ANTICH I OLIVER:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. En primer lloc vull donar les gràcies als diferents grups pels punts de la nostra proposició no de llei als quals donen suport.

Quant al Sr. Miquel Pascual, ell diu que amb la nostra proposició no de llei el que feim de qualque manera és intentar la Llei de camps de golf. Jo pens que aquest no és l'esperit de la nostra proposta, jo crec que l'esperit de la Llei de camps de golf, així com també ho és l'esperit de la Llei d'aigües, és precisament crear uns usos preferents, i per tant evitar que aigua bona s'empri precisament per a usos que no són preferents. Parla que hi ha el supòsit aquell, que diu que en cas que es justifiqui, si no se necessita l'aigua per a l'agricultura o per al consum humà, que en aquests casos sí que es pot emprar per regar els camps de golf. Jo crec que avui

és difícil en aquesta comunitat autònoma, que va a cercar aigua en vaixells de la península, crec que és ben difícil que qualcú pugui justificar que hi ha aigua que sobra per al consum humà.

Quant al tema dels torrents, només li he de dir que sí, que efectivament, que darrerament amb les pluges que hi ha hagut hem vist córrer molta d'aigua pels torrents, però això no és ni cada any ni tot l'any. Vull dir que tampoc no sobra tanta aigua de torrents com per regar camps de golf.

A la Sra. Vadell li he de dir que efectivament nosaltres també pensam que als camps de golf de nova creació les concessions s'han de dur d'una manera estricta, i explicant i aplicant perfectament l'esperit de la llei, que és el que fa un poc (...). Quant a les concessions donades, jo parlava que hi ha una comissió creada en el febrer, Reial Decret 134/1994, de 4 de febrer, pel qual s'adopten mesures administratives especials per a la gestió dels recursos hidràulics, a l'empara de l'article 56 de la Llei d'aigües. Entre elles diu "*asimismo las juntas de gobierno y la delegación del Ministerio de Obras Públicas, Transportes y Medio Ambiente en Baleares, a propuesta de la Comunidad Autónoma, establecerán en su caso las reducciones en las dotaciones de agua para cada uno de los distintos usos, quedando referidos los derechos concesionales a estas dotaciones reducidas*". A més diu que "*a propuesta de esta comunidad autónoma quedan facultadas para acordar la reducción o suspensión de cualquier aprovechamiento de agua, así como de cualquier actividad que consideren contaminante, pudiendo ejercer tales facultades en tiempo limitado y en beneficio del interés general*". Per tant, fórmules n'hi ha, també fins i tot a través de la Llei d'aigües, el que fa falta és voluntat de dur-ho a terme.

Al Sr. Verger vull dir-li que la proposició no de llei la presentarem quan plovia poc, és a dir quan no plovia gens. I també dir-li que és rar que l'aigua de Calvià, una vegada hagi passat per la depuradora tenguí més sal que abans, perquè crec que ja li basta bé. Nosaltres no podem estar d'acord que el problema de l'aigua és un problema que afecta només tres municipis, el problema d'aigua ha de tenir una gestió unitària, per tant el problema d'aigua -i si no, mirem el moviment que hi ha hagut amb sa Marineta i amb altres actuacions- ha de tenir una actuació totalment unificada, i per tant des d'un punt de vista unitari i totalment integral.

Les mesures que hem proposat, ja ho hem dit abans, sabem que n'hi pot d'importants que tal vegada nosaltres avui no hem citat. De totes maneres vull recordar a aquesta cambra que fa uns mesos, no sé si era el grup del PSM que ja va presentar unes mesures sobre estalvi d'aigua, i que n'hi havia moltes més d'aquí que tampoc no varen tenir tot el suport que per ventura haurien d'haver tengut. En definitiva nosaltres creim que una mesura tan important com és la de transportar aigua en

vaixell, la de dur vaixells d'aigua des de la península, creim que ha d'anar revestida, sobretot per donar-li credibilitat, de tots els esforços necessaris per intentar aprofitar al màxim l'aigua que tenim disponible aquí, i creim que amb la proposta que nosaltres feim avui aquí, amb aquestes dues propostes, es pot començar a caminar en aquest sentit, es pot fer molta feina en aquest sentit. S'ha de dir que just amb el tema d'arreglar les pèrdues de la xarxa que baixa del Gorg Blau, just arreglant això tal vegada podríem aconseguir que pous com el de Na Burguesa i altres no estiguessin en marxa, pous que sabem que avui, pel tema de la sal que tenen, ja no hi haurien d'estar. Moltes de gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Antich. Hi ha intervencions en contrarèplica? Sí, Sr. Pascual, té la paraula.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sí, Sr. President, senyores i senyors diputats. Resumint: votarem a favor dels punts 2 i 3. Però del punt primer insistim que li falta rigor. I jo ara vull llegir l'article 4 de la Llei de camps de golf, que té dos paràgrafs. El primer, que es refereix a tots el municipis de les Illes Balears, o sigui els costaners, diu que per regar camps de golf, procedirà de depuració d'aigües residuals, dessalació d'aigua de la mar, de fonts, rius i torrents que vessin directament a la mar. Venc a dir que per què teòricament s'ha de prohibir que es pugui regar amb aigua dessalada, per exemple? Ja sé que és una barbaritat, pot semblar una barbaritat, però per què s'ha de prohibir, o per què has de prohibir que una aigua que se'n va a la mar, que no s'aprofita, no es pugui regar, si no es fa servir per una altra cosa? Aleshores falta rigor. Com que falta rigor ens abstenem.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Mes intervencions? Sr. Verger, té la paraula.

EL SR. VERGER I POCOVÍ:

Gràcies, Sr. President. Just vull dir-li que no passa just a la depuradora de Calvià, no es preocupi, passa a totes les depuradores, els clorurs que entren surten augmentats, per desgràcia. I una altra cosa: Ja sé que el tractament pot ser integral (...), i no sé quantes coses haurem de fer, i que efectivament per poder subministrar aigua a Calvià, a Palma, afectam altres municipis, i es creen problemes com el de sa Marineta i etcètera, i que qualque municipi com el de Pollença, per posar un exemple, també molts de problemes cada any; però el que dic és que el problema important de falta d'aigua està concentrat a Andratx, Calvià i Palma, i que la majoria de la resta de termes municipals més o manco tenen, amb problemes, i si les circumstàncies pluviomètriques són les d'ara segurament no en tendrien, més o menys resolén els seus problemes, no així aquests tres, i que per consegüent el tema important és aquest, i que de totes mane-

res sí que hi ha ajuntaments a Mallorca que afortunadament ho tenen perfectament arreglat. Per sort és així.

He de dir que al segon punt crec que se li ha de donar suport, perquè crec que és lògic, però també pensem una cosa, que les xarxes bones, les xarxes que funcionen, tant la que vendrà del Gorg Blau, com les municipals, com les que siguin, una pèrdua d'un 15 a un 20% sempre existirà, i això és una pèrdua, i s'entén com una xarxa, una instal·lació important amb un bon estat de conservació. Per consegüent sí que es ver, que s'han de fer aquestes obres, però pensar que continuen havent-se d'adoptar tota una sèrie de mesures que hem comentat aquí, i que s'hauran de comentar posteriorment, perquè no just evitant part de les pèrdues d'aquesta canonada estarà resolt el problema. Crec que hi ha altres inversions, que són les que es mantenen a través de Comunitat Autònoma, a través d'ajuntaments, s'han de prendre i no s'han d'oblidar. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Verger. Acabat el debat, passarem a la votació, i entenc que es votarà el punt primer dels punts 2 i 3.

Votam idò en primer lloc el punt primer de la Proposició no de llei.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

25 vots a favor, 29 en contra, 5 abstencions. Queda rebutjat el punt primer.

Passam a la votació dels punts segon i tercer.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Queden aprovats per unanimitat els punts segon i tercer.

III.2) Proposició no de llei RGE núm. 2890/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a destinació del Govern de la Comunitat de 50 milions de pessetes a Ruanda per pal·liar la greu situació que pateix.

I passam a la següent proposició no de llei, que és la 2890, presentada també pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a la destinació del Govern de la Comunitat Autònoma de 50 milions de pessetes a Rwanda per

pal·liar la greu situació que pateix. Té la paraula pel grup proposant la diputada Sra. Riera.

LA SRA. RIERA I MADURELL:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. El Grup Parlamentari Socialista va decidir presentar aquesta proposició no de llei el mes d'agost, quan vàrem tenir notícies pels mitjans de comunicació de la terrible tragèdia que patia Rwanda, quan a més a més de les greus desgràcies provocades per la guerra, la mort i els desplaçaments, es va declarar concretament al camp de refugiats de Goma, del Zaire, una fulminant epidèmia de còlera, que cada minut que passava s'emportava la vida d'una persona. La resposta tant dels governs com de la ciutadania va ser important, i creïem i creiem que el Govern de la nostra comunitat autònoma, la més rica de l'Estat, també hi havia de col·laborar, fent una aportació econòmica d'acord amb les seves possibilitats.

Si bé és cert que les imatges televisives varen ajudar que en aquells moments es produís una gran resposta ciutadana, una resposta que el mateix Josep Vargas, director general de *Médicos sin Fronteras* va qualificar de resposta a l'altura de la dimensió apocalíptica de la crisi, també és cert que no perquè ara no se'n parli tant el problema està solucionat. Desgraciadament el conflicte és llarg, després de ser notícia de primera plana durant una temporada, entren en una fase de rutina, perquè ja no són novetat, i cauen en un cert oblit, però això no vol dir que no existeixin. Concretament en el cas de Rwanda, els representants de l'Alt Comissionat de Nacions Unides pel Refugiats, en ple mes d'agost feia una predicció en aquest sentit quan afirmava "*pese a todas las aportaciones, no llegan a cubrirse todas las necesidades de los dos millones de desplazados. Los tiempos empeorarán cuando el tema ya no mueva la mala conciencia de Occidente.*".

Senyores i senyors diputats, malgrat que la dinàmica del nostre Parlament ens ha portat a no poder debatre aquest tema fins al dia d'avui, no per això el contingut d'aquesta proposició no de llei deixa de ser pertinent, ja que malauradament el conflicte de Rwanda és encara molt lluny de ser solucionat. De Rwanda fins als darrers mesos n'havíem sentit a parlar ben poc. Es tracta d'un país africà petit i amagat, amb un dels índexs de desenvolupament humà més baixos del món, i amb una cruenta història mediatitzada i forçada pels països europeus durant l'època colonial, molt desconeguda fins a la tragèdia.

Com de costum, la comunitat internacional tan sols ha reaccionat un cop les matances han pres un ritme accelerat, i quan s'ha posat en greu perill la vida dels occidentals. Però Rwanda, i el seu país veí, el Burundi, fa molt de temps que pateixen una situació de guerra civil i de tensions interètniques. Rwanda és sense dubte un clar exponent del que és la violació permanent dels drets humans: genocidis, matances sistemàtiques, intolerància i negació de qualsevol tipus de dret civil i polític.

La resolució 925 del Consell de Seguretat de Nacions Unides, de juny del 1994, a la qual feim referència al primer punt de la nostra proposició no de llei, allarga el mandat de la coneguda Unamir, la missió de l'ONU per a l'assistència a Rwanda, fins al proper 9 de desembre, i un cop més -ja que el Consell de Seguretat ja ho havia fet a la Resolució 918- en aquesta resolució se sol·licita a les parts en conflicte que posin fi a les matances sistemàtiques, a la incitació a la violència i a l'odi racial, i realitzin els esforços amb la finalitat d'assolir la reconciliació política. Per això al primer punt els demanem que votin a favor, i s'adhereixin a l'escrit d'aquesta resolució.

Pel que fa a l'aportació econòmica, que és el segon punt, voldríem que s'hi destinés part de la partida prevista a la secció 11 dels nostres pressupostos, però malauradament si no ampliem aquesta partida, la quantitat que hi podríem destinar seria forçosament molt petita, ja que els nostres pressupostos preveuen molts pocs diners per aquests tipus d'ajuts. Per això demanem que s'ampliï aquesta partida en 50 milions.

El Grup Socialista ha posat de relleu en diverses ocasions els escassos mitjans que la nostra comunitat autònoma preveu en els seus pressupostos per tasques de solidaritat. En el darrer debat de pressupostos vàrem presentar diverses esmenes d'addició a la secció 11 per tal d'augmentar la partida d'ajuts al tercer món i zones en conflicte, perquè la consideràvem clarament insuficient, esmenes que foren rebutjades totes elles pel vot en contra del grup majoritari que dona suport al Govern.

Nosaltres creiem que un nou ordre mundial s'ha de regir pels principis de Nacions Unides, de tal manera que les relacions entre els pobles es basin en l'enfortiment dels llaços de cooperació. En aquest sentit vull posar de manifest un cop més que el Grup Socialista -i això ja tindrem ocasió de debatre-ho pròximament- continuarà treballant perquè aquesta comunitat autònoma col·labori en tasques de cooperació, destinant-hi una quantitat del seu pressupost que tendeixi progressivament cap a l'emblemàtic 0,7%. Moltes gràcies.

(*El Sr. Vice-president primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat*)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Riera. Altres grups que vulguin intervenir? Pel Grup Mixt té la paraula el Sr. Vidal.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. El drama de Rwanda és tan seriós que no hi cap fer cap broma, i molt menys cap inhibició. Jo en qüestions de tipus internacional sempre feia bromes quan des d'aquí es feia alguna proposta, però eren

qüestions d'un altre tipus. Aquest drama de Rwanda, aquest drama humà, aquesta situació -valguí la redundància- molt dramàtica que a través d'un poble del tercer món fa que tots ens sentim solidaris -almenys aquest diputat que els parla creu que ha de ser així- amb aquesta proposició no de llei que presenta el Grup Parlamentari Socialista.

No obstant això, hem de fer una observació, i és que aquesta proposició no de llei, com ha dit molt bé la defensora, va entrar aquí, o du data del 29 d'agost, i naturalment no teníem tan al dia com ara la imminència de la tramitació dels pressupostos de l'any 95. Amb això vull dir que sense renunciar a donar suport al punt 2, quant a la quantificació, tal vegada hi hagi lloc per unes matisacions. Jo no sé si recordaré que aquesta secció 11 del programa 1343 d'ajuts al tercer món, té una dotació que no crec que arribi als 15 milions de pessetes. Per tant és una ampliació bastant important. De totes maneres, via esmenes dels pressupostos, crec que pot tenir una proposta del Partit Socialista, si no surt avui endavant aquest punt 2, pot tenir èxit; i ara per ara, a pesar d'aquest dubte quant a la quantificació, només, d'aquest ajut, li donarem suport.

Al primer punt, naturalment, és una cosa que és òbvia, que condemnar la violència i el genocidi ètnic que pateix el poble de Rwanda, és una cosa que -torn a repetir- pel tipus de tema i pel que significa, ha de tenir un suport unànim del nostre parlament. Res més, moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal. Pel PSM i EEM té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Els errors polítics de les potències colonitzadores primer, i uns processos de descolonització mal plantejats després, han duit a diferents països africans a conflictes interns, i en alguns casos a guerres de llarga durada. Efectivament, els interessos del colonitzador, que impulsaven les polítiques d'enfrontaments tribals, i el fet que no es varen tenir en compte realitats ètniques a l'hora de la descolonització, varen dur com a conseqüències l'aparició de fronteres ben artificials, que dividien ètnies, i en alguns casos s'ha procurat obertament la preeminència d'una ètnia sobre les altres a través de tècniques com són les de facilitar o negar l'accés a la cultura o a les institucions, exèrcit, policia, que havia d'heredar la important funció de ser els garants del poder.

Rwanda n'és un cas, possiblement el més conegut avui, perquè els mitjans de comunicació han posat al nostre abast imatges que han provocat algun sotrac en aquelles consciències encara capaces de reaccionar després d'haver viscut successivament desastres semblants a Somàlia, a Etiòpia, Burundi. Llegia no fa massa un article molt assenyat que defensava la teoria que el nord, abans de perdonar els deutes externs del tercer món, li hauria de demanar perdó pels

deutes morals contrets amb ell. I continuava així: "Àfrica és el continent del futur" -es diu- "però quin és el futur de què parlem, si els països del futur són els que s'estan morint en el present?" Però, podem fer tan poc -solen raonar alguns- que potser no val ni la pena intentar-ho; què hi farà, sincerament, en favor de la solució dels problemes de Rwanda el fet que el Parlament de les Illes Balears es pronunciï avui contra els genocidis que allà s'han produït?, raonen aquells que sols es mourien quan el desastre els esquitxés directament a ells. Res si som tot sols, tot si som capaços a unir les nostres veus amb les de mils d'institucions semblants en el món sencer. I si aquestes veus ja s'alcen des de fa temps, com ens podem negar a enfortir el seu clam, afegint-hi la nostra veu avui?

La proposta del Grup Socialista els honora, com ja vaig tenir ocasió de dir en una comissió parlamentària, perquè està plantejada des de la perspectiva de la solidaritat necessària en un món cada dia més interconnectat, en el qual res que succeeixi a qualsevol part d'aquesta *aldea global* que és la Terra ens pot deixar d'afectar.

La situació desastrosa que pateix avui Rwanda exigeix un esforç extraordinari per part dels que, coneixent aquesta situació, estam en condicions de prescindir de tantes i tantes coses superflues, conscients que el que estarem fent és salvar vides. I si la petitesa dels 50 milions que es proposen pot resultar diluïda en mig d'un oceà de necessitat, aquest fet més tost ens ha de fer pensar que les minúscules generositats de cadascun de nosaltres, de cada institució, es multipliquen, creixen i es fan més efectives quan s'uneixen a les de molts d'altres. I hem de reconèixer avui que en actitud solidària, com en tantes d'altres coses, qui ha marcat la pauta davant la situació de Rwanda i Burundi ha estat la societat civil, que ha superat en molt, en qualitat i en quantitat, les actituds que des de les institucions s'han duit a terme a tot l'Estat. Perquè hi ha una cosa que no ens podem permetre avui, la passivitat provocada per l'autoengany, pel fals raonament dirigit a tranquil·litzar les pròpies consciències que amb res o amb molt poc podem contribuir a pal·liar aquests desastres.

Es pot fer molt, i d'allò que podem fer, ho hem de fer tot. Per solidaritat, per una actitud sensata davant la vida, per pròpia supervivència, perquè com deien fa pocs dies els membres del 0,7%, i amb ells 99 premis Nobel, no sol és una irresponsabilitat criminal estar-nos tranquils davant el desastre que commou aquests països, sinó que a més no fer res és un suïcidi per aquest primer món del qual tan orgullosos estam. Perquè és ben hora ja de tenir-ho clar, aquesta part del planeta Terra que lluita desesperadament, i de vegades desesperançadament, per sobreviure no és tercer món, com l'hem batiada nosaltres des d'una actitud calculadament distant, és el nostre món, forma part de l'*aldea global* en què vivim, i qualsevol cosa que en ella succeeixi ens ha d'afectar d'una manera o una altra.

Hora és de reflexionar que si la vida és un bé comú, qualsevol desastre que impliqui la pèrdua de mils, de milions de vides, és un desastre que ens afecta a tots, per enfora que succeeixi; perquè, com el filòsof, hem d'assumir d'una vegada per totes que "res humà m'és aliè", res que afecti la humanitat pot deixar d'afectar-nos a nosaltres. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Per part del Grup PP-UM té la paraula la Sra. Vidal i Burguera.

LA SRA. VIDAL I BURGUERA:

Gràcies, Sr. President. A cap de nosaltres se li pot ocultar que en el si de les nostres societats europees existeixen en menor o major mesura determinats grups de població especialment necessitats d'atenció bàsica. Aquest desequilibri és una conseqüència del sistema econòmic imperant, que genera inevitablement bosses de marginació i pobresa. Estan previstos mecanismes i recursos per tal de corregir aquesta desigualtat d'oportunitats a tots els efectes injusta.

A escala planetària la situació no és molt diversa. Els problemes de l'anomenat tercer món, la cara pobra de la Terra, encara ofereix múltiples manifestacions, analfabetisme, insalubritat, endeutament, que obeeixen a unes causes específiques i concretes. Durant moltes dècades les potències europees exerciren una influència directa en el pla polític i en el pla econòmic sobre àmplies regions del planeta amb un únic interès del benefici econòmic. Es va estimular el sistema de monocultiu agrícola i l'explotació sense taxa dels recursos naturals, i tot això es va fer amb una mà d'obra barata obtinguda localment. Europa va oferir poques contrapartides als seus beneficis: una llengua colonial, una estructura administrativa, però escassa o nul·la preparació tècnica i un inexistent teixit industrial. Anys després de la descolonització política subsisteix ferotgement una colonització econòmica per part d'Occident. Les grans companyies que controlen el comerç de matèries primeres tenen literalment a les seves mans el destí de països amb rendes globals que no arriben al pressupost anual d'aquelles. De la mateixa manera, el desenvolupament d'àrees industrials del tercer món no tan sols ha de fer front a la competència de les multinacionals, sinó que a més a més depèn de l'ajuda financera exterior per a l'adquisició de maquinària i tecnologia. L'ombra de l'endeutament enfosqueix cada vegada més el futur d'aquests pobles. Són tantes les necessitats i tan escassos els recursos que la carència es manifesten a tots els ordres de la vida: deficient educació, que al mateix temps es veurà incapacitat per generar especialistes, i deficient sanitat. Si a tot això afegim especialment a Àfrica l'existència de conflictes polítics intertribals que consumeixen els insuficients recursos, el panorama es fa ja desolador.

No hem d'ignorar l'existència de tots aquests factors i antecedents a l'hora d'analitzar una catàstrofe com la de Rwanda o com la de Burundi. No es tracta de comparar-la a un terratrèmol o a un accident marítim, no, les seves causes

no són conjunturals sinó estructurals, no són immediates sinó, com hem vist, profundes i complexes. Les institucions insulars, sensibles a aquestes situacions, han anat realitzant els darrers anys un considerable esforç de solidaritat. Aquest parlament destina anualment, com vostès saben, una partida que mai és suficient, ni mai ens pareix bé a tots, voldríem que fos més, i l'objectiu, com molt bé s'ha dit aquí, és anar de cap al 0,7; això sí que és la veritat. La partida que vàrem destinar en el pressupost de l'any 94 era de 35 milions, i que en aquests moments ja s'ha esgotat, s'ha donat a distints països, Rwanda, Burundi, i altres indrets que també es va pensar en el moment determinat de donar les ajudes que feia falta donar-los. El Govern balear, en el moment calent de la crisi va fer una ajuda de 5 milions de pessetes per al poble de Rwanda. El Consell Insular també va aprovar recentment a la passada comissió informativa una moció presentada pel Grup popular de 5 milions d'ajudes a Rwanda, així com també entenem que aquestes ajudes interinstitucionals s'han afegit al que ha estat la sensibilització del poble balear, realment les ONG d'aquesta comunitat autònoma, la població civil s'ha tirat i s'ha bolcat al carrer, i jo pens que el que hem fet ha estat fer un sol bloc, un sol paquet per intentar ajudar aquest poble que en aquest moment pateix, com altres també, com s'ha dit aquí, pels mateixos problemes.

Dit això, pensam que nosaltres a aquesta proposició no de llei presentada pel Grup Socialista donarem suport al primer apartat. Pel que fa referència al segon, en el moment que ens trobam de la partida pressupostària esgotada, i tenint en compte les aportacions que per part del Govern, i per part d'ajuntaments, institucions i la població civil ja s'ha fet, entenem que no li podrem donar suport, i que esperam que en el pròxim període, en aprovar el pròxim pressupost, es destinarà una partida, i que també pensam que no només s'ha de destinar a un poble com és Rwanda, sinó que hi ha moltes necessitats, que també s'han de repartir aquestes ajudes que fan falta a tots els indrets. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vidal. En torn de rèplica, Sra. Riera, té la paraula.

LA SRA. RIERA I MADURELL:

Sí, gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats, primer de tot vull agrair el suport dels dos grups que han manifestat que votaran a favor d'aquesta proposició no de llei. Quant al Grup popular, a la senyora portaveu li voldria dir que no teníem constància que el Govern hagués donat cap doblar per Rwanda, de totes maneres tot el que sigui menys de 50 milions, degut a la magnitud de la tragèdia, ens sembla poc. Per tant nosaltres mantenim la nostra proposta, que és una vergonya que en els nostres pressupostos de l'any passat només hi hagi

35 milions per tot el que siguin ajuts al tercer món; però que nosaltres, a part del que ja feim cada any, que és intentar emprar aquesta partida, aquest any li agafarem la paraula, entenem que a aquestes alçades de gestió pressupostària és una mica difícil emprar aquesta partida, però sí que, ja que la senyora portaveu ha dit que aquest era un dels motius pels quals no votarien a favor d'aquest segon punt, d'aquesta proposició no de llei, el que sí li diríem és que li agafem la paraula per l'any que ve, i des d'aquest moment el Grup Socialista anuncia que presentarà una esmena perquè aquests 50 milions per Rwanda s'inclouguin dins de la partida pressupostària de l'any que ve.

Aquest tarannà solidari, senyores i senyors diputats, en què tots els que hem parlat aquí coincidim, ja és hora que d'una vegada queda expressat amb un compromís pressupostari més significatiu. Moltes gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Riera. Hi ha intervencions en contrarèplica? No hi ha intervencions, en conseqüència passarem a la votació. Es pot fer votació conjunta, o hi ha petició de votació per separat? Votarem separatament, idò, el punt primer i el punt segon de la proposició no de llei.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Queda aprovat per unanimitat el punt primer.

Passam a la votació del punt segon.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Abstencions?

28 vots a favor, 29 en contra, cap abstenció. En conseqüència, queda rebutjat el punt segon.

III.3) Proposició no de llei RGE núm. 2911/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a accés públic a les platges.

Passam a la proposició no de llei 2911, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a accés públic a les platges. Prec silenci als diputats, per favor. Té la paraula pel grup proposant la diputada Sra. Barceló.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Demanam aquí una cosa molt senzilla i força necessàries, entre d'altres que el Parlament de les Illes manifesti la seva volun-

tat que els accessos a les platges de les nostres illes siguin públics i gratuïts. I plantejam açò, entre d'altres qüestions, després d'un estiu en què els mitjans de comunicació de les nostres illes s'han fet ressò de les queixes dels ciutadans, de les queixes de visitants que per accedir a les platges de les nostres illes han hagut de pagar la corresponent taxa.

A la mateixa hora que s'han anat posant barreres i panys als camins d'accés, amb força personal de seguretat que a cop de xiulet i de megàfon treuen la gent de les platges a les vuit del fosquet, que prèviament ha pagat la corresponent taxa per utilitzar un camí, els mateixos propietaris que diuen que fan pagar per protegir aquests espais, que diuen que fan pagar per no massificar, han sol·licitat a totes aquestes platges verges permís per instal·lar quiosquets, restaurants, just al límit de l'arena.

On són els límits del problema? El problema crec que és clar: Fer compatible la necessària protecció que imposa la Llei d'espais naturals per a aquests espais, amb el dret que dona a tots els ciutadans la Llei de costes, que assenjala que s'haurà de garantir la utilització pública i gratuïta del domini públic, la seva integritat física i la seva accessibilitat. Per tant, ni la protecció que imposa la Llei d'espais naturals, ni el dret a l'accessibilitat pública i gratuïta que es dona a la Llei de costes són qüestions opcionals o negociables. Són drets, i que quedi clar que són drets, que s'han de regular mitjançant el planejament, mitjançant l'ordenació d'aquests espais naturals. I qui ha de fer aquesta feina? Qui és el responsable? Qui és el competent per fer efectius aquests drets de protecció i d'accés? Senzillament qui té la capacitat d'ordenar el territori, qui té la capacitat d'ordenar els espais naturals, qui té la capacitat de decidir quins són els accessos, fins a on, quins són els llocs d'estacionament i quina la seva capacitat.

Tenim a la nostra comunitat autònoma les competències en ordenació del territori, en medi ambient i ordenació del litoral, i els ajuntaments són els responsables i els competents de tot el que fa referència al planejament municipal. Però la passivitat i les expectatives donades pel Govern i les institucions municipals governades pel Partit Popular, de poder instal·lar a les platges protegides zones amb serveis, amb restaurants inclosos, previstes als avanços dels plans especials de protecció dels espais naturals, no han ajudat gens a resoldre el problema, més tost al contrari, s'ha iniciat en aquest darrer any el xantatge clar de cobrar peatge a canvi de deixar-nos permís per instal·lar restaurants.

Què s'ha fet? Han fet un viatge els membres del Govern, per anar a veure *in situ* els accessos. Ho havien de resoldre, i sobretot havien de posar ordre a les declaracions i contradecaracions de membres del Partit Popular, uns qui governen a un ajuntament, uns altres al Consell, i uns altres al Govern de la Comunitat, tots

amb declaracions i contradecaracions totalment psicodèliques. Vénen els membres del Govern, fan un viatge a través d'aquests camins rurals, i què decideixen? Que tot quedi com estava, que unes platges que estan obertes continuaran obertes, que a unes platges que ara cobren taxa podran continuar cobrant taxa, i a unes platges que estan tancades els permetran continuar tancades; exactament el que tenim ara, règim de protecció a la carta, d'acord amb la voluntat dels propietaris. I evidentment a açò ens hi oposam rotundament, perquè hem de parlar clar. La Llei d'espais naturals no permet la instal·lació de bars i balnearis que preveu l'article 84 dels plans especials de protecció de les àrees naturals. Suposen incompliment de la Llei d'espais naturals, i açò no només ho deim els polítics, ho diuen també els tècnics, de qui tal vegada es fiaran més, ho diu el Sr. Alemany, director general de medi ambient a través dels mitjans de comunicació: No es poden instal·lar quiosquets ni restaurants dins les Anei.

En segon lloc, el pagament d'un peatge per accedir a les platges, fins aquest moment res ha tingut a veure amb la conservació i amb la preservació dels espais naturals. La massificació, les zones d'aparcaments en els espais naturals, les dues raons exposades pel Partit Popular per tal de justificar que els propietaris cobrin peatge, o senzillament per justificar no fer res per tal d'evitar que paguin, no se solucionen limitant a qui paga un dret establert a la Llei de costes. Falsos ecologistes totalment, quan saben que a llocs on han pagat s'han fet infraccions urbanístiques per adequar zones d'aparcaments. Però, evidentment, no ha passat res. Per aquestes platges avui tancades, amb cobrament de peatge, s'han adaptat zones d'aparcament amb infraccions urbanístiques, perquè les platges on es cobra per entrar els propietaris en cap moment han limitat el nombre màxim de vehicles que hi podien entrar. Pagant per l'accés a les platges no es limiten ni els aparcaments ni el nombre de visitants, ni s'ordena res. Només es mantenen privilegis i s'incompleix la llei, per no respectar els drets dels ciutadans, que els tornam a recordar, és públic i gratuït per a tots iguals.

L'ordenació dels espais naturals creïem que havia de donar la possibilitat de fer compatible aquest accés igual per a tots amb les condicions que permet cada zona d'acolliment. El que no és admissible és que tot quedi absolutament com està, que a uns perquè sempre han tingut tancat se'ls permeti continuar tancat, i a uns altres perquè han tingut obert se'ls hagi de fer tenir obert, i als altres perquè han fet xantatge descarat a través dels mitjans de comunicació, com han fet de cobrar o posar quiosquets, se'ls permeti sense cap tipus de mania que puguin cobrar, i ja veurem amb la qüestió dels restaurants. Seria trist desqualificar el director general de Medi Ambient a través dels mitjans de comunicació, quan ha assenyalat que no es podien permetre; veurem que passarà amb les esmenes que va presentar l'Ajuntament de Ciutadella i quina és la seva acceptació, atès que també a través dels mitjans de comunicació s'ha assenyalat que s'havien acceptat posar àrees de serveis amb restaurants en aquestes zones. Veurem a la fi qui desqualifica qui, no hi ha d'entrada declaracions formals del que passarà, i el que ens temem és que l'any que ve tornem estar exactament igual. Hauran de pagar

per entrar a les platges, de Ciutadella fonamentalment, hi haurà platges tancades sense que ningú faci res per facilitar l'accés, i així estam.

Francament, s'han cobert de glòria amb un viatge que no importava, pels resultats que han tret, que l'haguessin fet. Gràcies.

(*El Sr. Vice-president primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat*)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Barceló. Altres grups que vulguin intervenir? Pel Grup MIXT té la paraula el Sr. Peralta.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. La veritat és que surt aquí, a aquesta tribuna, perplex perquè hem sentit una sèrie de coses fa un moment que, la veritat, jo crec que més del 80% del que s'ha dit ni és veritat, i a més hem sentit coses bastant grosses i bastant sèries. En primer lloc aquí jo he llegit aquesta proposició no de llei, i a cap banda veig en cap dels quatre punts que aquí s'han escrit, i que és en definitiva el que s'ha de debatre i votar avui aquí, que parli per res de mesures per evitar o per garantir que no es construeixin quiosquets ni res d'açò, i aquí s'ha fet una intervenció basada fonamentalment en aquesta qüestió, que tal vegada hi podríem estar d'acord, jo podria estar d'acord amb algunes de les coses que, però que, evidentment, no es recullen a cap dels punts d'aquesta proposició no de llei. La veritat és que em deixa bastant perplex perquè jo em pensava que veníem a parlar de qüestions purament de legalitat quant al que ha succeït aquest estiu i l'estiu passat a l'illa de Menorca; que jo sàpiga, ni a Mallorca ni a Eivissa es cobra per entrar a les platges o per passar per uns camins que arriben a unes platges, que jo sàpiga açò no és així. Se m'acaba de confirmar fa un moment, per un comentari que hem fet, que sembla que hi ha alguns camins que van a alguna platja a Mallorca, el pas dels quals, pel mig de la finca, que dona a aquesta platja es troba tancat.

Però aquí s'ha dit, i s'ha dit textualment -així constarà en el *Diari de Sessions*- que hi ha platges que estan tancades i jo crec que açò és mentida, perquè jo no conec en aquests moments cap platja que estigui tancada, una altra cosa és que un camí que arriba a aquesta platja, que passa per dins una finca privada de moltes hectàrees, hi ha camins que tenen quilòmetres de distància, estigui tancat, amb açò estic d'acord; ara, que hi hagi platges tancades, no, però que hi hagi de voltar des d'una altra platja o hi hagi de voltar des d'una altra finca, per accedir a aquesta platja, açò sí, però açò no és d'ara, açò és des de fa moltíssims d'anys. Endemés, em sembla que si hem d'entrar en les qüestions de legalitat d'aquesta qüestió, el que s'hauria de fer és venir

aquí i dir quina és la llei que obliga que, a deu quilòmetres, a cinc o a quatre o a tres d'aquesta platja, el propietari d'una finca ha de tenir obert el camí al pas de tothom que hi vulgui entrar amb vehicles, a dins la seva finca, per arribar a aquesta platja. Jo crec que el que s'ha de dir, i amb claredat, és quina llei és la que obliga a açò, jo crec que no n'hi ha cap, l'únic que se'n diu és que els accessos a les platges han d'existir, el que no és permès es tancar una platja, fer un mur a un costat d'una platja i dir: A partir d'ara aquesta platja és privada. Que jo sàpiga, fa molta estona que ha desaparegut açò, n'hi havia alguna, però en aquests moments, que jo sàpiga, no n'hi ha cap, i en tot cas, si en queda alguna, la responsabilitat és de l'organisme de costes, és de la direcció general o del ministeri corresponent, governat pel partit que està a Madrid, que governa des de Madrid, no crec que sigui res que afecti directament ni el Govern de la Comunitat Autònoma, ni cap consell insular, ni cap ajuntament, o sigui que, dita aquesta qüestió, m'estranya.

Després s'ha parlat de zona d'aparcament il·legal, que són instal·lacions amb fins urbanístics, etc. però en aquesta proposició no de llei no se'n parla per res, de tot açò. Aquí no venim a votar açò, no venim a debatre aquesta qüestió. Si hem de debatre aquesta qüestió, s'haurà de presentar una altra proposició no de llei totalment diferent d'aquesta que avui és objecte de debat. Per tant, és molt fàcil sortir aquí i fer tota un muntanya que si açò, que si allò, però, al final, resulta que açò no hi és. En definitiva, què és el que s'hi diu? Que el Parlament manifesta la seva voluntat que els accessos a les platges siguin públics i gratuïts. Però açò no ho ha de manifestar el Parlament, és una cosa que és pública i notòria, que els accessos a les platges han de ser públics i gratuïts. Em sembla que és una cosa que no fa falta que la digui el Parlament, és una cosa que la sabem tots. Jo crec que si volem dir les coses amb propietat, tinguin la valentia de posar aquí que el Parlament manifesta que els accessos a través de les finques privades, els camins que passen per les finques privades, han de ser públics i gratuïts, diguin-ho clarament i diguin realment què volen. Ara, d'accessos a les platges, n'hi ha algun per on s'ha de fer més volta, i tal vegada sigui millor que s'hagi de fer més volta per accedir-hi, així no hi va tanta gent a aquestes platges, i que té la voluntat de caminar i arribar a peu a la platja té el gust de nedar a unes aigües netes i amb poca gent, i és una cosa que, després de fer una excursió, va molt bé. Ara, el que passa és després ja parlem del Pla director de carreteres. Què hi té a veure el Pla director de carreteres amb uns camins que passen per dins finques privades? És un doi posar açò aquí. Jo hi he posat un interrogant perquè la veritat és que m'ha deixat perplex. Què té a veure el Pla director de carreteres amb els camins que passen per dins finques privades? Açò és mesclar ous amb cargols.

Després, s'hi diu que s'insta el Govern que en els plans especials d'ordenació de les àrees naturals d'especial interès sigui garantit l'accés a les platges, de manera que aquesta (...) sigui compatible amb la preservació de les àrees naturals. Jo crec que en el moment en què es facin aquests plans especials d'ordenació es tindrà en compte que els accessos que hi

hagi o tot el que sigui dins aquesta àrea natural ha de ser compatible amb la preservació de les àrees naturals evidentment, però açò no té res a veure amb tot el que aquí s'ha vingut a dir.

Per últim, al punt quatre s'insta els ajuntaments de les Illes que, mitjançant el planejament municipal, declari d'ús públic els trams dels camins que han de garantir l'accés gratuït a la zona de domini públic del seu terme. Bé, els ajuntaments i jo, que he estat bastants d'anys a un ajuntament, sabem que és molt delicat fer-ho segons com, però és molt delicat fer-ho perquè, en tot cas, el que s'ha de dir és que els ajuntaments procedeixen a l'expropiació d'aquests camins, en tot cas, que açò és el que a la millor realment vostès volen, que es procedeixi a aquesta expropiació. En tot cas, qui ho ha de presentar és el seu grup o la seva representació que tinguin als ajuntaments o aquells que hi governen perquè, és clar, és molt còmode i molt maco venir a posar açò aquí, però als ajuntaments on governen vostès o quan hi han governat, quants de camins s'han declarat d'ús públic, mentre hi ha governat el PSOE o hi governa? Vejam, tregui'm un llistat aquí i diguin-me quins ajuntaments governats pel PSOE han declarat açò. És molt maco, de cara a la galeria, venir al Parlament a posar açò per demà, com deia ahir, tenir els titulars al diari *Menorca* que aquí nosaltres ens preocupam d'aquesta qüestió. Bé, que els ajuntaments de Menorca governats per vostès demà mateix aprovin en plenari açò que vostès posen aquí i en donin exemple, després poden venir aquí i parlar.

Mentrestant, evidentment, com que jo crec que no té res a veure el que aquí s'ha parlat amb el que aquí hi ha escrit, i del que es demana, em sembla, hi ha coses que són fora de temps i n'hi ha d'altres, fora de lloc presentar-les aquí, en el Parlament, evidentment el meu vot serà negatiu a tota aquesta proposició no de llei, i a més, els he de dir una cosa, perquè si hi ha senyores i senyors diputats que no coneixen la situació de Menorca, he de dir que, a través d'aquests camins, excepte per aquells que hi ha tancats, aquelles persones que hi han volgut accedir a peu o fins i tot en bicicleta, normalment -que jo sàpiga- no se'ls ha cobrat el pas, ha estat precisament a aquells que hi han volgut accedir en cotxe, perquè evidentment el trànsit que es provoca en aquesta camins crea uns mals a aquestes finques que han de rescabalar de qualque forma els propietaris. En definitiva, crec que aquesta és la realitat i que tot el que es presenta avui aquí no és el camí per resoldre el problema. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta. Pel Grup Parlamentari PSM i EEM, té la paraula el Sr. Gomila i Barber.

EL SR. GOMILA I BARBER:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sra. Barceló, no és cert que els camins de les platges estiguin tancats, tampoc no serà cert que es fa pagar per accedir a les platges, perquè no hi ha cap administració que hi hagi posat remei; de les quatre administracions que tenen competències i que poden, si tenguessin voluntat política, obrir els accessos a les platges n'hi ha tres governades pel Partit Popular, i es veu que encara no se n'han assabentat. Estiu rera estiu els propietaris ens anuncien a la premsa que es farà pagar un peatge, un impost ecològic per accedir a les platges, de les quals són propietaris, i l'article 28 de la Llei de costes afirma taxativament que l'accés a la zona de domini públic serà públic i gratuït, però, evidentment, aquesta gent, pens que molt honradament, ho anuncien als mitjans de comunicació abans que comenci l'estiu perquè tots ens assabentem que s'ha de pagar si volem arribar a la platja. Açò és excepcional a tot l'Estat espanyol, a l'únic lloc on passa és a Menorca, i passa des que el Partit Popular governa l'Ajuntament de Ciutadella i govern el Consells Insular de Menorca, no abans, des del 91 i des del 92. Els tres darrers anys hem vist com passava açò, no abans.

A la proposició no de llei que vostès proposen hi ha una sèrie de qüestions que jo pens que és on el Govern de les Illes Balears té competències i a les quals pot accedir. Per tant, seria posar el granet d'arena del Govern balear per començar a solucionar aquest problema, però el problema que tenim, el dilema que tenim, és: Accessos públics i gratuïts o accessos privats amb taxes. Per al Partit Popular açò queda claríssim: Accessos privats i amb taxes. És la política que ells hi volen aplicar i que sobre un dret que tenim els ciutadans hi hagi els seus amiguets, i també (...) -que és el nom fenici molt encertat de Menorca- que cobrin les seves taxes i facin els seus negocis.

Els punts dos i tres que vostès proposen a la seva proposició no de llei, que el Govern de la Comunitat Autònoma mitjançant els plans especials i el Pla director de carreters posin mecanismes per tal de garantir-hi l'accés públic i gratuït, sobretot, però, preservar les àrees d'especial interès per on passen aquests camins; evidentment, açò és compatible, la compatibilitat no té perquè ser 100 duros per cotxe, hi ha altres maneres de compatibilitzar-ho, però l'important aquí no és preservar l'àrea natural, l'important aquí són els 100 duros que cada cotxe ha de pagar quan els ciutadans volen anar a nedar. Aquests doblers no reverteixen de cap manera en l'espai natural, sinó que serveix per a lucre dels propietaris d'aquestes finques, perquè és l'ajuntament qui arregla els camins, qui recull els fems, qui agença els aparcaments, però qui fa el negoci són uns altres.

Per tant, nosaltres creim que l'única manera de garantir que l'accés sigui gratuït és la titularitat pública d'aquests camins, delimitar la servitud de pas i procedir a la seva expropiació. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gomila. Per part del Grup PP-UM, té la paraula el Sr. Cristòfol Huguet.

EL SR. HUGUET I SINTES:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. M'ha de permetre, Sr. President, que comenci la meua intervenció amb l'article 28 de la Llei de costes, el qual han citat dos dels tres portaveus que han intervingut abans. "*La servidumbre de acceso público y gratuito al mar*", no ralla de platges, la Llei de costes, "*recaerá en la forma en que se determina en los números siguientes sobre los terrenos colindantes contiguos al dominio público marítimo-terrestre en la longitud y anchura que demanda la naturaleza*", etc. "*Dos: Para asegurar el uso público del dominio público marítimo-terrestre, los planes y normas de ordenación territorial y urbanística del litoral establecerán, salvo en espacios calificados como de especial protección*", etc. Les garanties de l'article 28 de la Llei de costes són d'aplicació excepte en aquests espais, i si anàssim al reglament i a les disposicions transitòries, hi trobaríem les mateixes circumstàncies.

Jo ho he dit -crec- moltes vegades i cada vegada n'estic més convençut, pens que la humanitat evoluciona a partir de preguntes, de plantejaments. Segurament per açò em deman: Per què és que la Llei de costes, que estableix una forta entrada sobre la propietat privada, amb servituds molt dures sobre la propietat privada, no entra a regular açò?, quina raó van tenir els legisladors i el Govern, al qual dóna suport el Partit Socialista, per fer-ho? No, no hi tenc les respostes, però és ben clar que és una pregunta que es deriva d'una llei com aquesta.

Hi ha més preguntes que no són tan profundes, basta trobar la documentació per donar-hi resposta. Quantes platges de Menorca estan afectades per aquest conflicte? Quantitat absoluta de platges de Menorca, quantitat relativa de les afectades, percentatge, quines superfícies, ho saben, s'ho han plantejat?, saben que tenim més de 54 quilòmetres quadrats de platges a Menorca i que ningú de vostès -i jo ho deixaré per a la contrarèplica- sap quin és el percentatge de platges afectades per aquest conflicte? Així idò, quan presenten proposicions de llei genèriques, què es el que volen solucionar? És una pregunta que esper que vostès em contestin.

Diuen a la seva proposició no de llei -en tenc més, de preguntes- que el Parlament de les Illes Balears manifesti la seva voluntat que els accessos a aquestes platges siguin públics i gratuïts. Deman, idò, Sra. Barceló: Per què és que el Parlament ho ha de fer i no ho ha fet tota la regulació jurídica que hi ha per protegir i garantir el domini públic, el seu accés a la mar? Contesti'm açò i tal vegada em convenci que voti a favor d'aquest primer

punt -voluntat del Parlament, no ho ha volgut fer el legislador.

Segona proposta de la seva proposició no de llei: Que el Parlament de les Illes Balears insti el Govern de la Comunitat a incloure en el Pla director de carreteres, com a utilitat pública..., jo crec que s'hauria pogut molestar, si no amb altra cosa, amb llegir els informes de Costes sobre els accessos públics arran d'una resolució d'aquest parlament de dia 3 de setembre del 93, i em remetré a la darrera part que fa referència precisament a les platges annexes als espais naturals, diu: "*Cabe señalar que, tal como recoge la Ley de costas y la Ley de protección de espacios naturales de las Islas Baleares, la anterior normativa*", es refereix a tot allò dels 500 metres, accessos, (...), etc. "*no es de aplicación a los espacios calificados como de especial protección, en los que se deberá estar a lo que resulte de las prescripciones del instrumento de planeamiento*", etc., i a més, fa referència a la sentència de tots coneguda del Tribunal Superior de Justícia de Balears, signat per l'enginyer en cap de la demarcació de costes i datat el 7 d'octubre del 93, en contesta a una resolució d'aquest parlament. I vostè vol que ho regulem pel Pla director de carreteres; ja no hi vull entrar, en el disbarat que açò representa.

Tercer punt de la seva proposta: El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de la Comunitat Autònoma que, mitjançant els plans especials d'ordenació de les àrees naturals d'especial interès, sigui garantit l'accès a les platges de manera que aquesta accessibilitat sigui compatible amb la preservació. Nomes hi faltaria, regular-ho i que no sigui compatible. El primer de tot és aplicar la Llei d'espais naturals, i l'accés a les platges ni la Llei de costes -li ho tornaré a repetir- entra a regular-lo.

Li faré una tercera pregunta -li n'he fetes dues abans-: Per què és que la Llei d'espais naturals que sap que hi ha platges annexes o incloses dins espais no hi entren?, per què és que només cita dues vegades el litoral? Una, a l'article 11 per declarar que fins a 100 metres enrera, la vorera de la mar, és el més alt grau de protecció dels "aneis" i, dos, per prohibir els ports esportius a l'article 13? Per què és que no hi entra açò? No fa massa que es va regular, hi eren molts de diputats que encara hi són, per què? Contesti'm, si ho sap.

El Parlament de les Illes Balears -darrer punt de la seva proposta- insta els ajuntaments de les Illes que, mitjançant el planejament municipal, declarin d'ús públic els trams dels camins que han de garantir. Ja no vull comparar els quatre punts un sobre l'altre. Primer, declaram per voluntat del Parlament els accessos gratuïts i públics; llavors feim un pla director de carreteres i convertim en xarxa viària del Pla de carreteres els accessos a les platges per dins les "aneis"; en tercer lloc, el que feim és, mitjançant els plans especials, tornar a fer els mateixos accessos que hem fet amb el Pla de carreteres i garantir-ne la preservació -no sé com, ha d'explicar-m'ho-, i finalment, el que feim és que els ajuntaments declarin l'ús públic d'uns trams de camins que han de garantir l'accès..., escolti, si són tants de camins, dels quals tots

sabem que no són ni tan sols de domini públic, com pot un ajuntament declarar-ne l'ús públic?, és que vostè no sap que primerament hi ha d'haver la titularitat, el domini públic d'un bé municipal, per després dir si el seu ús pot ser públic o restringit? Ni tan sols açò sap.

Hem dit a un company seu -el portaveu nostre en el tema de mesures- a veure si l'havia feta en dissabte. Jo no m'atrevesc a demanar-li quan va fer aquesta proposició no de llei, però estic segur que res del que vostè ha escrit aquí té cap fonament que no sigui segurament intentar que algunes persones que tenen aspiracions, que vostè ha de demostrar que siguin drets, perquè jo fins ara no ho trob a cap legislació, consideren que tothom pot anar per dins casa d'altres on vulgui. Si el que defensa vostè són altres coses, pugui aquí, repliqui'm i jo li tornaré a contestar. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet. En torn de rèplica, té la paraula la Sra. Barceló.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. No senyors, qui no sap què diuen són vostès, si que ho saben. Segons allà on són, segons davant qui, diuen una cosa o en diuen una altra, açò és el que passa, senyors, i vostè, que ha sortit com a portaveu del Partit Popular aquí, s'ha fartat de fer declaracions durant tot l'estiu dient que els plans especials, quan vinguessin, no ho aclaririen, que tot s'aclariria i hi hauria accessos públics i sense pagar, açò ho ha dit, i el president del Consell Insular de Menorca -el qual ara no hi és- deia: Per es farem un aparcament dins una "aneis". Vénen de Mallorca els del Govern i als cinc minuts diuen que hi haurà aparcaments, o el batle de Ciutadella, que diu: Deixau-me fer-hi quiosquets perquè és l'única manera que la gent no em munti una manifestació perquè no vol pagar.

El problema que tenen és que cadascú de vostès diu una cosa per salvar-se, evidentment en la parcel·la política corresponent. És el que ha passat. Al batle de Ciutadella el tenen regirat, quan la gent li protesta que no vol pagar per anar a les platges, ell diu que l'única manera d'aclarir açò és intentar negociar. És clar, per açò després avui ni tan sols han gosat dir com resultaran als "aneis" els accessos, l'obertura dels camins que tota la vida hi ha hagut per anar a les platges i que ara estan tancats amb pany. Ni tan sols aquí dalt -els mitjans de comunicació sí que ho han dit, d'aquella manera, no molt clar, perquè tampoc no hi acaba d'estar- s'atreveixen a dir que tot continuarà exactament igual, que les platges que tenen els camins tancats continuaran amb els camins tancats, que les platges que cobren, podran cobrar, i amb el cobren, saben perfectament que no hi han invertit ni un duro, en la platja, ni en neteja ni en agen-

çament de camins, ni un duro, i que, a més a més, hi faran aparcaments, al marge del que diu el president del Consell Insular de Menorca, el qual, evidentment, avui en dia ja comanda poc dins el Partit Popular. Açò és el que hi ha, que senzillament la protecció i l'accés, l'obertura dels camins, s'ha de regular, i aquesta és la feina de les "aneis", ho han dit vostès, s'han fartat de dir-ho, que quan venguin les Anei tot s'aclariria, ho han dit prou vegades, i és clar, vénen les "aneis" i no saben com compondre la cosa, perquè són molts els interessos i han de donar satisfacció a tothom.

Optam perquè no es pagui per anar a la platja i donar així compliment de la Llei de costes, i açò s'ha d'ordenar dins les zones protegides a través dels plans especials. Reclamam no sé quantes vegades que tenim competències en ordenació del litoral, fins i tot en el darrer decret -em sembla- fet per la Conselleria d'Obres Públiques per fer els plans d'ordenació de litoral es recorda que nosaltres hi tenim la competència; idò molt bé, exerciu-la, o és que només la volen per donar autoritzacions a quiosquets i quan es tracta d'ordenar el que és gratuït dels ciutadans, la competència ja no és nostra, o tot blanc o tot negre. Si volem la competència, que és nostra, en ordenació del litoral, siguem responsable d'exercir-la, per tot, tenim la competència en medi ambient i també l'hem d'exercir per tot. I els ajuntaments hem de fer feina en els trossos de camins que evidentment no són dins "aneis". La conjunció d'aquestes administracions pot donar lloc que els camins siguin públics i que, per tant, perfectament surti dins un pla de carreteres, el qual se'n deixa la meitat (...).

Per açò, senyors la cosa és molt clara, n'hi ha que acceptam que no es pagui per anar a les platges, perquè no es justifica en absolut ni per qüestions de protecció, perquè es fan aparcaments ben igual dins les platges, encara que diguin que no, perquè no hi ha limitació de vehicles en absolut i perquè no es reinverteix ni un duro ni en adobar els camins ni en neteja, ho paga els ajuntaments, el particular es fica a la butxaca la taxa que ha cobrat tot l'estiu. Per tant, no hi ha cap raó de tipus ecològic que justifiqui pagar una taxa i ens hi oposam, és contrari a la llei, volem que es faci d'acord amb l'ordenació dels espais naturals. Si vostès no volen açò, diguin-ho clarament; ara, diguin-ho aquí i diguin-ho a Ciutadella i diguin-ho a Ferreries i diguin-ho a tots els ajuntaments, que vostès mantenen i mantindran l'estiu que ve que n'hi haurà que pagaran per anar a les platges. Aquesta és la seva política, al final, tot queda igual, es dóna al taló als ajuntaments que han mantingut el xantatge dels particulars de pagar taxa per entrar-hi, a les platges, dient ara que són ecologistes; no, senyors, no enganaran absolutament ningú amb açò de ser ecologistes i que hàgim de pagar per anar a les platges, no és així com van els ecologistes. Treguin els plans, estiguin adequats a la Llei d'espais naturals i podran començar a parlar que comencen a fer alguna cosa per a la protecció dels espais naturals. Mentrestant, amb els anys que duu en vigor la Llei d'espais naturals i amb el retard que duen els plans especials d'ordenació, vertaderament aquí no estan capacitats en absolut per rallar ni així de protecció dels espais naturals. Gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Barceló. Intervencions en contrarèplica? Pel Grup PSM i EEM, el Sr. Gomila i Barber té la paraula.

EL SR. GOMILA I BARBER:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sra. Barceló, evidentment, jo pens que el dilema no és protegir o no protegir, la Llei d'espais ja ha estat aprovada, ja ha estat modificada i, per tant, la protecció d'aquests espais -pens- està garantida, el dilema és pagar o no pagar. Si per anar a la platja s'ha de pagar na taxa. Ciutadella, l'únic poble de tot l'Estat espanyol on es fa pagar per accedir a la zona de domini públic marítime-terrestre; és una clara discriminació a la qual el Partit Popular, que governa tres administracions de les quatre que hi tenen competències, en aquesta matèria, no vol posar solució, i l'important és que n'hi hagi que facin doblers. Els tancaments dels camins i fer pagar la taxa és una reacció dels propietaris a la Llei d'espais naturals. Per tant, es tracta d'afavorir-los d'alguna manera, ja que amb la llei se'ls van retallar les seves possibilitats urbanístiques, d'aquesta manera se'ls afavoreix que durant l'estiu puguin guanyar uns quants milionets fent pagar una taxa als ciutadans que vulguin anar a la platja. L'única manera que hi ha per garantir que aquest accés sigui públic és que açò quedi delimitat en els plans especials de les àrees naturals i que, a partir d'aquí, se cerqui la servitud de pas dels accessos que es considerin oportuns perquè, a totes les platges, s'hi pugui accedir. Resulta ara que els cotxes si paguen 500 pessetes contaminen més que si no paguen res, pens que la solució tampoc no és aquesta, és limitar, i no es limita fent pagar o no fent pagar, es limita posant-ne un nombre, n'hi poden entrar tants o els que siguin, açò ho hem vist a Ciutadella, a les platges de s'Avall, un any només n'hi deixen passar 200 per motius ecològics, l'any següent es fa pagar i ja poden entrar-hi tots els que vulguin.

Per tant, nosaltres continuam considerant la seva proposició no de llei molt oportuna i hi donarem suport. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gomila i Barber. Pel Grup PP-UM, Sr. Huguet, té la paraula.

EL SR. HUGUET I SINTES:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. La Sra. Barceló -i em sap greu no poder-li contestar, perquè el debat no és amb el Sr. Gomila- té tres línies d'actuació: Primera, no defensar el que escriu, no contestar a allò que li demanen -la seva és la proposició- i

en tercer i quart lloc, maltractar, i ho fa com a norma, els equips de govern del PP, sigui el Govern de la Comunitat Autònoma, sigui el consell insular o siguin els ajuntaments, i després es dedica a fer aquest populisme barat sense dir com.

Allò de demagògia. A mi m'agrada la interpretació etimològica, vull dir que quan un cerca en comptes de l'interès o el bé del públic el seu favor, el vot, el seu afalac; allò seu és açò, intentar afalagar aquells..., escolti, sap quants?, Aquells que volen anar als 0'238 quilòmetres quadrats de platges, que són les del conflicte. De les "aneis" hi ha 2'8 quilòmetres quadrats de platja, a les qual hi va qui vol i amb cotxe. I de tancades, el 1'090. Estam rallant d'un baixíssim percentatge de platges, és una qüestió de moda, és una qüestió de pressions, però escolti, nosaltres, Sra. Barceló, que tenim l'obligació de governar, i de fer-ho bé, ens hem plantejat les obligacions de desenvolupar els plans especials de manera que permetin millorar-se i conservar-se millor i, és clar, hi necessitam recursos, perquè si hi ha despeses, hi ha d'ahver ingressos, si no, no es pot fer, i qui millor que aquells que en volen gaudir perquè hi contribueixin?, i qui millor que aquells que tenen la seva propietat perquè siguin els més interessats en (...)? No li diré com, perquè aquesta és una proposició no de llei seva que vostè ha de defensar, a la qual he plantejat qüestions i vostè no les ha sabudes defensar. Quan el nostre grup tengui interès en explicar com, que serà mitjançant els plans especials de la Llei d'espais naturals, tindrà vostè l'ocasió de veure-ho i de debatre-ho si vol, però no és en aquest punt, en aquest parlament, quan li ho he d'explicar i dir-li com el nostre equip de govern soluciona aquesta qüestió.

Per acabar, Sra. Barceló, vostè em recorda, sobretot per açò que fa de sortir i aprofitar..., li recordaré les expressions: Xantatge, voluntat dels propietaris de beneficis. Com si fos dolent tenir beneficis, com si el valor afegit, donar serveis, no fos necessari. Em recorda -no hi és justament-..., un membre del Govern era a un sopar a Ciutadella, al port de Ciutadella, no fa massa d'açò, en farà un any i mig o dos, i m'ha recordat vostè un acudit que ens va contar, deia que hi havia dos andalusos que discutien, i un deia a l'altre: *Escúchame, ¿por qué no es lo mismo estrujar que exprimir?*, i l'altre: *Estrujar, esto es estrujar, y exprimir...* Idò, Sra. Barceló, quan pugi aquí, dediqui's manco a *estrujar* i un poc més a *exprimir*.

(Remor de veus).

EL SR. PRESIDENT:

Prec silenci als diputats, per favor.

Acabat el debat, passarem a la votació. Deman si pot fer-se'n votació conjunta o hi ha petició de votació per separat.

Sí, Sr. Vidal?

EL SR. VIDAL I JUAN:

Aquest diputat, Sr. President, demana, per favor, que es votin separatament els punts 1 i 3 dels altres dos. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal.

Hi ha més peticions? No.

Passarem, idò, a votar en primer lloc els punts primer i tercer de la proposició no de llei.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Abstencions?

29 vots a favor, 30 en contra, cap abstenció. Queden rebutjats el punts primer i tercer.

Passam a la votació dels punts segon i quart.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Abstencions?

28 vots a favor, 30 en contra, 1 abstenció. En conseqüència, queden rebutjats els punts segon i quart.

Esgotat l'ordre del dia, conclou aquesta sessió. Gràcies a tots.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	2.000 pessetes.
Sis mesos	1.000 pessetes.
Tres mesos	500 pessetes.
Preu de l'exemplar	100 pessetes.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 16
PALMA DE MALLORCA